REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

OCTOBER 11th, 1963 — No. 616 — 19th YEAR OF PUBLICATION

Plicht, Offer en Gezag

"Er groeit een jeugd op, die in souvereine vrijheid staat tegenover het religieuze probleem: zij miskent de **plicht**;

die in de godsdienst slechts zoekt de bevrediging: zij miskent het **offer**;

die iedere dogmatische gebondenheid ontvlucht: zij miskent het **gezag**;

Indien deze jeugd nog tot een kerk toetreedt, zal het de kerk zijn, die niet wil **verplichten**, niet wil **eisen**, niet wil **getuigen**."

Deze woorden werden vijftien jaar geleden geschreven door Dr. N. G. M. van Doornik. De voorspelling was maar geen losse gedachte. Hier stond niet iemand met belangstelling toe te zien, hoe de jeugd zich aan de druk van de oorlogsjaren ontwikkelde. Neen. Dr. van Doornik heeft zijn mening gebaseerd op twee uitvoerige enquêtes, gehouden in de hoogste klassen van scholen voor middelbaar en voortgezet hoger onderwijs. Zijn eerste enquête werd voor de oorlog gehouden en de tweede vlak na de oorlog. De vragen waren voornamelijk gericht op God en godsdienst en de antwoorden getuigden van een grote eerlijkheid en openheid van de zijde van de ondervraagden. Dr. van Doornik's bevindingen zijn in 1948 in boekvorm uitgegeven bij de Haagse uitgever Martinus Nijhoff onder de titel "Jeugd tussen God en chaos".

De passage, die wij hierboven aanhaalden, kan men als een hoofdsom beschouwen. Na alle antwoorden en ontboezemingen bestudeerd en overdacht te hebben, kwam de schrijver tot zijn konklusie. Hij zag als het ware die jongelui, die in de antwoorden tot hem kwamen, voor zich en vertelt ons dan, hoe hij verwacht dat zulk een jeugd zal opgroeien (p. 255).

Dit was vijftien jaar geleden. De jeugd van toen is nu opgegroeid. Dit betekent, dat, indien Dr. van Doornik's visie juist geweest is, dit citaat thans zou moeten luiden:

"Er is een geslacht opgegroeid, dat in souvereine vrijheid staat tegenover het religieuze probleem: zij miskent de **plicht**;

die in godsdienst (en dit woord nu niet alleen met betrekking tot het kerkelijke leven, maar godsdienst zoals dit het gehele leven omvat) slechts zoekt de bevrediging: zij miskent het **offer**.

die iedere dogmatische gebondenheid ontvlucht: zij miskent het **gezag**.

Indien de mensen nog tot een toetreden of lid zijn van een kerk, zal het een kerk moeten zijn, die niet wil **verplichten**, niet wil **eisen**, niet wil **getuigen**."

Nu kan men dadelijk wel een paar bezwaren aanvoeren. Bijvoorbeeld: Hoewel de schrijver zijn mening baseert op meer dan duizend antwoorden, kan zijn konklusie toch niet meer zijn dan een grootste gemene deler. Niet iedere jongen en niet ieder meisje van vijftien jaar geleden zal nu nog van hetzelfde gevoelen zijn. Zijn wij niet allemaal, toen wij zo tussen de zeventien en twintig jaar waren, wel eens op hol geslagen in ons oordeel en onze zienswijze? Men zou ook kunnen zeggen, dat Dr. van Doornik hier te doen had met de Nederlandse jeugd, jongelui die wel bijzonder zwaar onder de druk van oorlog en bezetting hebben geleefd en die wel zeer speciaal onder de demoraliserende invloed van de oorlogsjaren zijn opgegroeid. Tenslotte kan men ook nog zeggen, dat men, met alle respekt voor de schrijver, zijn mening nog niet als toonaangevend behoeft te beschrouwen.

Dit alles mag ons toch niet weerhouden om nu eens inventaris te maken en eerlijk na te gaan, of deze schrijver de plank wel zo ver mis geweest is. Daarbij zal het verstandig zijn, dat wij ons niet in algemeenheden verliezen en ons gaan vermeien in een beschouwing over de protestantse kerken in het algemeen. Dit laatste is een geliefkoosde bezigheid, waarbij wij onze kritiek vrij spel kunnen laten zonder onszelf te raken.

Er is waarschijnlijk enige moed toe nodig, om Dr. van Doornik's voorspelling te leggen naast de werkelijke toestand in eigen kring. Om dit te kunnen doen, moet er wel enige kennis zijn van de toestand onder christenen van gereformeerde confessie. Maar goed, laten wij nu even aannemen, dat die kennis er is.

Het zijn dus drie dingen, die ons worden voorgezet: plicht, offer en gezag. Wij geloven niet onbillijk te zijn, indien wij zeggen, dat alle drie deze woorden helemaal niet populair zijn. Dit zijn precies drie dingen, waarmede u bij de mensen tegenwoordig niet moet aankomen. Moderne reclame-mensen vermijden zorgvuldig deze begrippen. "Het **verplicht** U absoluut tot niets" is een zin, die wij op vrijwel alle strooibiljetten en reclamemateriaal vinden kunnen. U wordt op alle punten en in alle omstandigheden volkomen vrij gelaten. U behoeft geen **offer te brengen**, wij spreken alleen maar van "appeal", desnoods een "united appeal", maar het is een appeal en niets meer. En gezag? Kandidaten voor de regering vertellen U niet, dat zij U graag willen regeren. Stel u voor, zij zouden geen stem krijgen. Neen, zij vertellen U dat zij Uw belangen zullen behartigen, zullen U vertegenwoordigen om U te dienen, — niet om U te regeren. Zelfs de politie wordt U niet aangediend als de uitvoerder van het gezag, maar als Uw dienaar, waarvoor U de belasting betaalt. U bent en blijft de baas.

Dit is zo in het civiele leven, maar in het kerkelijk leven is het al niet veel beter. Het woord dat de kerk spreekt wordt aangehoord, beschouwd, gewogen en menigmaal terzijde geschoven met de opmerking: "ik denk daar anders over". En de kerkeraad (die in het spraakgebruik veelal is gedegradeerd tot "council" of "board of trustees") is de vertegenwoordiger van de gemeente geworden, in plaats van de vertegenwoordiger van Christus.

In de zaterdag-avond advertenties van de dagbladen wordt U vriendelijk uitgenodigd om te gaan naar "de kerk van uw keuze" en de kerken zelf dienen zich bij u aan als "community church" of "the church with the warm heart". En wij vinden het heel niet vreemd. Wij vinden het zelfs wel aardig bedacht. Doet het niet sympathiek aan, als een kerk zich aandient als de kerk met het warme hart?

Intussen hebben wij ons met de toestand vertrouwd gemaakt. Assimileren noemt men dat. Wij — en dat zijn dan al diegenen, die uit een verschrikkelijke diepte gered zijn om weer kinderen Gods te wezen, — wij hebben ons gewoonten eigen gemaakt en gewoonten overgenomen, maar een eigen stijl, een eigen l e v e n s - stijl is bezig te verdwijnen of soms in het geheel niet te bespeuren. Wij raken iets kwijt en wij missen het niet.

Men spreekt tegenwoordig veel over godsdienstige problemen. En men hoort weinig meer over het mysterie. Dr. van Doornik heeft ook dit reeds gemerkt aan de jongeren van vijftien jaar geleden. Toen reeds sprak de jeugd onophoudelijk over het "Gods-probleem" (p. 268 a.w.). Nu is een probleem een lastig iets. Het maakt je onzeker, het brengt je in de war, je tornt er tegenop. Het mysterie daarentegen boezemt je gezag in, brengt je tot aanbidding, aan het mysterie onderwerp je jezelf in ontzag en eerbied.

Zien wij het goed, dat moeten wij terug naar dat mysterie. Wij hebben veel, zeer veel aandacht besteed aan problemen. Nu willen wij stellig niet ontkennen, dat er problemen bestaan; en wij kunnen die niet in een handomdraai wegredeneren. Maar datgene, wat Dr. van Doornik "souvereine vrijheid" noemde, heeft de mensen parten gespeeld. En daarop hebben wij, christenen, geen uitzondering gemaakt. Omdat wij onze eigen weg willen vaststellen, omdat wij op souvereine wijze vrij willen zijn in ons denken en besluiten, daardoor is het plichtsbesef vervaagd, en het offer miskend, en het gezag relatief gemaakt. Maar de Bijbel leert ons, dat er slechts één vrijheid is, die niet anders komt, dan wanneer de Zoon ons vrijmaakt. En de gelukkige paradox hiervan is, dat wanneer de Zoon ons vrijmaakt, wij inderdaad waarlijk vrij zijn omdat wij voor heel ons leven en met alles aan Hem gebonden zijn. In gebondenheid aan Hem wordt onze plicht een gave van Boven, wordt ons offer een zelfovergave in liefde en wordt het gezag met eerbied erkent.

D.F.

...ken
...ngetwijfeld
...vangen. De
de ...orde gestelde problemen
er dan ook belangrijk geno...
want de kwestie van d...
ding van het ...

Loof den HERE, mijn ziel.
HERE, mijn God, Gij zijt zeer groot,
Gij hebt U met majesteit en luister bekleed.

Hoe talrijk zijn uw werken, o HERE,
Gij hebt ze alle met wijsheid gemaakt;
de aarde is vol van uw schepselen.
Daar is de zee, groot en wijd uitgestrekt,
waarin gewemel is, zonder tal,
kleine zowel als grote dieren;
daar gaan de schepen, de Leviathan,
dien Gij geformeerd hebt om er mee te spelen.
Zij alle wachten op U,
dat Gij hun spijze geeft te rechter tijd;
geeft Gij hun die, zij zamelen op,
opent Gij uw hand, zij worden met goed verzadigd;
verbergt Gij uw aangezicht, zij worden verdelgd,
neemt Gij hun adem weg, zij sterven
en keren weder tot hun stof;
zendt Gij uw Geest uit, zij worden geschapen,
en Gij vernieuwt het gelaat van den aardbodem.

De heerlijkheid des HEREN zij tot in eeuwigheid,
de HERE verheuge Zich over zijn werken.

Ik zal den HERE zingen, zolang ik leef,
ik zal mijn God psalmzingen, zolang ik ben;
moge mijn overdenking Hem behagen.
Ik zal mij in den HERE verheugen.
De zondaren zullen van de aarde vergaan,
en de goddelozen zullen niet meer zijn.
Loof den HERE, mijn ziel. Hallelujah.

Uit Psalm 104, vertaling
Ned. Bijbelgenootschap.

DANK DAG
14 OKTOBER 1963

De Europese Eenheid

Er is thans vrijwel geen land meer in Europa, dat niet in de een of andere vorm verbonden is met andere landen in de vorm van economische associatie. De twee toonaangevende "blokken" zijn de E.E.G. — de Europese Economische gemeenschap, die in het Engels kortweg "the Common Market" wordt genoemd. De andere groep is de Europese Vrijhandels Associatie, of ook wel EVA of EFTA genoemd.

De E.E.G. is verreweg de grootste van de beide twee. De Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal (EGKS), heeft een geldigheidsduur tot het jaar 2002. De landen aangesloten bij dit verdrag dragen hun nationale rechten op het gebied van kolen en staal over aan de Gemeenschap. Een 'Hoge Autoriteit' van de EGKS heeft het laatste woord in alle aangelegenheden op het gebied van kolen en staal.

De Europese Economische Gemeenschap is verreweg de belangrijkste Europese organisatie van landen. De aangesloten landen willen de oprichting van een algemene gemeenschappelijke markt, en een vrij personen-, diensten- en kapitaal-verkeer tussen de aangesloten landen. Door een 'muur' (een buitentarief) om de landen wordt de onderlinge handel van de aangesloten landen sterk bevorderd terwijl de handel van de landen buiten de Gemeenschap naar de EEG aan bepaalde invoerrechten zijn onderworpen. Hierdoor raakt de EEG de belangen van heel de wereld, vooral ook omdat de landen van de EEG tot de belangrijkste handelslanden van de wereld behoren. De geldigheidsduur van de EEG is onbeperkt.

De Europese Atoomgemeenschap (EURATOM) heeft ook een onbegrensde levensduur. De landen aangesloten bij dit verdrag — dezelfde landen als de EEG — werken eendrachtig aan de ontwikkeling en het gebruik van atoomenergie en de kernsplijtstoffen.

De Europaraad is — naar aantal leden — verreweg de grootste Europese landenorganisatie. Deze raad bezit een raad van 17 ministers en een Europees parlement van 153 leden uit de diverse Europese landen. De Raad heeft geen wetgevende macht maar is toch zeer waardevol als promotor van de Europese eenheid. De Raad van Europa, waarvan de zetel in

(Vervolg op pag. 2)

Mannenpraat

- VERZAMELEN -

Het is weer de tijd dat de trompet voor verzamelen geblazen wordt.

Met andere woorden, het is weer de tijd dat allerlei vergaderingen worden uitgeschreven en roosters worden samengesteld voor het werk en de Schriftstudie voor deze winter.

September **is de maand waarin** de besturen beginnen te raadplegen en te organiseren voor het winterprogram en begin oktober is de tijd weer om te beginnen met het verenigingswerk. Ook voor de Mannenverenigingen is het weer de tijd om het werk dat tijdens de zomermaanden heeft stilgestaan weer te hervatten.

Er is een spreekwoord dat zegt, een goed begin is het halve werk. Daarom is het voorbereidend werk dat de besturen doen ook erg belangrijk.

Het is werkelijk niet zo eenvoudig een goed program samen te stellen voor al de vergaderingen voor de gehele winter. En het is niet alleen de keuze van onderwerpen die men wil behandelen, maar ook de keuze van de namen der leden die men achter elk onderwerp wil plaatsen.

Het is niet zo, dat elk lid geschikt is voor elk onderwerp, dat de agenda aangeeft, dus daar moeten we ook een zekere keuze bij toepassen. Sommigen kunnen en willen ook wel eens een inleiding maken, maar eenvoudig over de bijbelse geschiedenis. Dat is dan ook een mooie gelegenheid om een beetje afwisseling te brengen in ons verenigingswerk. Onze vergaderingen zijn wel eens wat te gewichtig, denk ik.

De ervaring heeft geleerd, dat sommige van onze mannen wat terughoudend zijn om lid te worden omdat ze het te moeilijk vinden om mee te doen. Laten we er ook vooral om denken om niet teveel pressie uit te oefenen voor het maken van een inleiding, er moet altijd een grote mate van vrijwilligheid zijn.

Voor sommige mannen is het maken van een inleiding zulk een moeilijk ding naar hun gedachten, dat ze veiligheidshalve dan liever maar geen lid worden, en dat moeten we in ieder geval zien te voorkomen.

Daar moeten we al mee beginnen als we anderen opwekken om lid te worden om geen vervelende drang te leggen in onze propaganda, maar vriendelijk uit te nodigen. Ze moeten wel van ons weten dat ze hartelijk welkom zijn zonder dat ze verplicht zijn om een inleiding te maken.

Het lijkt mij ook niet wijs om te denken en nog minder wijs om het te zeggen, dat alle leden van de kerk ook lid moeten zijn van de M.V. want dat is niet waar. We kunnen hiermee ook inderdaad overdrijven. Er kunnen gezinsomstandigheden zijn, dat het voor de vader in de eerste plaats zijn taak is om zoveel mogelijk thuis te zijn.

Het gezin staat altijd op de eerste plaats en heeft altijd de voorkeur.

Dan zijn er ook vaders wier levensstrijd zo zwaar en zorgelijk is, ik denk aan de farmers met hun lange dagtaak soms met te weinig hulp voor wie het een ware zelfverloochening is om zo uit de barn weg te rennen naar de M.V.

We moeten daar niet licht over denken, vooral niet als we zelf regelmatig werk hebben en niet ver van het vergadercentrum wonen.

Maar zelfverloochening komt er wel bij te pas. Als we de Bijbel meer willen leren verstaan en onze beginselen beter willen kennen dan moeten we er iets voor doen.

Een belangrijke factor is ook dat de vergaderingen gezellig zijn. We kunnen dat met onze principes wel eens wat verknoeien. Wat kunnen we soms vervelend doorzagen over wat de ware en de valse kerk is.

Het is wel de taak van de voorzitter om ervoor te waken, dat de bespreking over een bepaald onderwerk niet te breed wordt uitgemeten, vooral als de bespreking blijft hangen tussen een paar personen.

De ervaring heeft geleerd, dat de pauze het gezelligste deel van de vergadering is. Wat kan er heerlijk geboomd worden in de pauze bij een kop koffie en een sigaret. Dat is een niet te verwaarlozen zaak, want het opmerkelijke is dat in zo'n vrije discussie ook diegenen meedoen, die anders meestal zwijgen.

Vaak hebben we er al over nagedacht hoe of we iets kunnen doen om de vergaderingen iets aantrekkelijker te maken. Het eerste wat we kunnen doen is denk ik, de inleidingen wat bekorten, de bespreking wat besnoeien en de pauze wat langer maken en dan ook zorgen dat de vergadering op tijd wordt gesloten.

Ten besluite nog een verhaaltje uit de oude doos.

Ongeveer dertig jaar geleden gebruikten de regimenten Huzaren en Cavalerie alleen maar paarden.

In die tijd gebeurde het wel, dat paarden op zekere leeftijd werden afgedankt en op de paardemarkt verkocht. Een boer die zulk een oud soldatenpaard had gekocht reed op zekere vroege morgen met zijn wagentje naar de markt in Utrecht en juist toen hij de Cavaleriekazerne passeerde werd de reveille geblazen. Die trompetstoot had zulk een bekende en vertrouwde klank voor het oude paard dat het zich weer terugwaande in de glorietijd van het regiment. De kop ging fier omhoog en het strekte de stramme benen als had het een verjongingskuur ondergaan.

Mannen, boven dit artikel staat "verzamelen". We hopen, dat ook velen de oren spitsen en luisteren naar de reveille die wordt geblazen. De mannenvereniging begint weer en verzamelt zich weer rondom het Woord, om dat te onderzoeken wat het betekent voor ons leven.

En nu nog een klein aanhangsel. Mocht u op uw vergadering iets hebben, iets wat u niet begrijpt of een meningsverschil waar u over schrijven en openlijk in M.P. wilt discussiëren, schrijft u dan naar onderstaand adres. U behoeft zelfs niet een lid van de M.V. te zijn, een ieder die wat heeft om over te praten die kome naar Mannen Praat.

Alle inzendingen aan Mr. T. Schinkel, Amherstburg, Ont.

ECONOMIC ROUNDUP

by Drs. J. P. Verseveldt

Canadians will face higher income taxes next year with everybody's tax bill going up by $40 per annum. This additional tax will be to pay for the $10 increase in old age pensions. The much criticized Canada Pension scheme seems to have been shelved for the time being despite all the noise Minister Judy LaMarsh has made. However, the related increase in old age pensions was approved by Parliament last week.

Canada recorded a sharp improvement in her trade picture in the first 8 months of 1963. In this period Canada exported $175 million more than she imported compared with an excess of imports over exports of $98 million in the same period last year. In other words, an improvement of almost $275 million. This surplus was the first one in 10 years. The main reason for the betterment was a 3.5% increase in exports to the U. S. to $2,556 million and a 1% drop in imports from below the border to $2,918 million.

Prospects for exports remain favourable as the benefits of the devaluation of last year continue to be felt. In addition, we have the recently announced $500 million wheat deal with Russia. This wheat will be paid for over the next 18 months and all this money coming in will help our balance of payments. With that problem solved for the moment, there was a reversal in the bond market and interest rates have started to decline. It is feared however, that the Federal Government will continue to bring more money into circulation to finance our rising national debt. The increase, of course, is due to the continuing large deficits in the federal budget.

Trade Minister Mitchell Sharp has estimated that the Russian wheat deal will put $2,000 into the pocket of every prairie farmer. This may give the Liberals a chance to get some support from the Prairies which until now have been almost solidly Conservative. As a result, we may see a new election next spring when the money starts flowing in.

During the last few weeks there have been several discussions in Ottawa and Washington about improving our balance of trade with the U. S. Last year we imported $555 million more from the U. S. than we exported there. Imports of U.S. automobile parts account for an important part of the deficit and have amounted to $400 million per annum during the last few years. Minister Drury is now busy devising plans to slash these imports in half. One proposal put forward is to grant exemption from import duties for every dollar of car parts imported that is offset by an equal amount of exports of automobile parts to the U. S. If the deficit could be slashed by $200 million, it would mean an additional 60,000 Canadian jobs. However, the U. S. government has threatened retaliation as the Canadian plan would be at the expense of employment in the U. S. Consequently, the proposals may have to be modified.

A problem typical to Canada which is encountered in all efforts to improve our balance of trade is the fact that so much of our industry is owned by U. S. interests. Very often these Canadian subsidiaries have been set up to supply the Canadian market only, although the possibility of exports to other Commonwealth countries sometimes also was a consideration. It is understandable that the U. S. parent companies are very loath to let their Canadian plants export to the U. S. and compete with them. In addition, instances are known in which the Canadian subsidiary was able to secure export orders to other countries but that because of company policy the orders were carried out by the U.S. parent. This background explains the attacks Trade Minister Drury lately has launched on the Canadian subsidiaries of U. S. companies.

The First National City Bank of the U. S. has acquired a 50% interest in the Mercantile Bank which as one knows, previously was fully Dutch-owned. This entry of a U. S. bank into Canada has created fears that other U. S. banks will follow suit. We understand that the Canadian government is quite disturbed about this development but once again in this case, the U. S. is threatening to take countermeasures, if Canada were to stop this new development. As Canadian banks have been operating profitable agencies in New York for years and as they would probably fall victim in such a case, it will be interesting to see what will develop.

HOGE BLOEDDRUK

hooikoorts, neusverkoudh., open wonden, reumat. opzwell., spatten, struma, suikerziekte, uitputt., vall. ziekte, verkalk., verlamm., vetzucht, waterzucht, zenuwreum., zenuwontst., zwakke maag of zenuwen en alle andere slep. ziekten eisen de wonderdoende alom bekende Florageneeskruiden. Toez. desgew. in blanco verpakking!

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

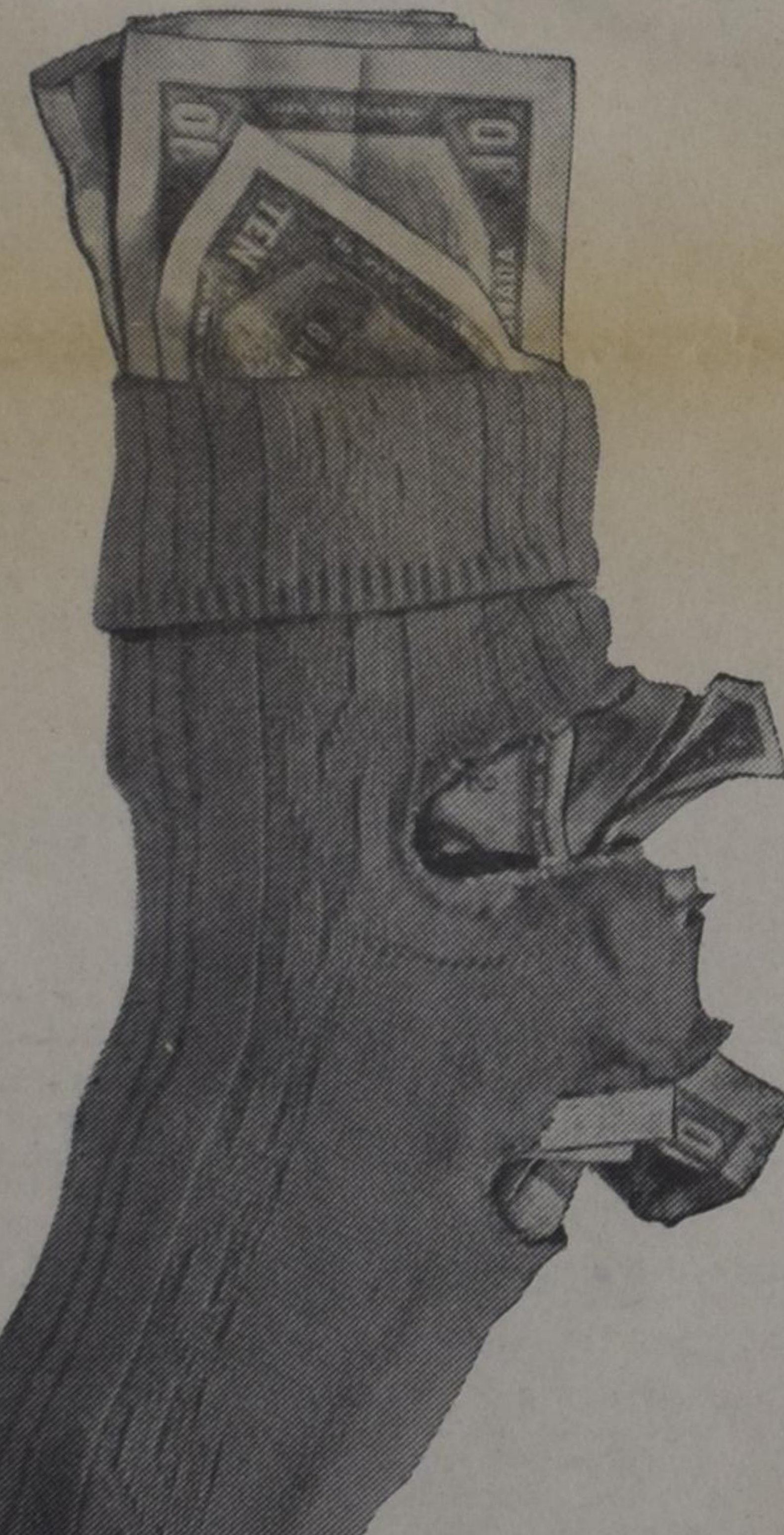

Dit jaar, stop wat geld weg in 1963 Canada Savings Bonds. Koop ze nu bij De Bank- waar mensen het verschil uitmaken

THE TORONTO-DOMINION BANK

B-3410

Voor al Uw reizen per Boot-Vliegtuig-Bus-Trein

Voor inlichtingen, reserveringen en tickets naar

JAN FABER

Mgr. Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal) Tel. NE 7-5222

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

DE EUROPESE EENHEID

(Vervolg van pag. 1)

Strassburg gevestigd is, ijvert voor nauwere bindingen tussen de aangesloten staten op ieder gebied. Het is een soort 'Europees centrum' waar gedacht wordt boven de nationaliteiten uit. Het zijn deze kontacten die de Raad van Europa waardevol maken.

De Westeuropese Unie heeft een levensduur tot het jaar 2018. De aangesloten landen hebben wederzijdse hulpverleningsplicht bij een militaire aanval op een van deze landen. Deze is in veel gevallen de Europese kern van het Atlantisch Pakt en vormt ook vaak een eigen groepering in de Raad van Europa als het gaat om kwesties over de defensie.

In de groepering van de EFTA of EVA (Europese Vrijhandels Associatie), zijn 7 landen verbonden, terwijl Finland geassocieerd is. De EFTA streeft ook naar een grotere ekonomische eenheid tussen zijn leden. Hoewel een sterke groepering, is de EFTA in [illegible]nomische kracht de mindere van de EEG. Zonder twijfel zulen de EFTA en de EEG t.z.t. een eenheid gaan vormen. Dat Engeland — een lid van de EFTA — lid wil worden van de EEG is overbekend, evenals het verzet van Frankrijk tegen dit lidmaatschap. Ook Zweden, Denemarken en Noorwegen — allen leden van de EFTA — hebben reeds blijk gegeven van hun grote belangstelling voor een lidmaatschap van de EEG. Turkije wil zich ook associëren met de EEG. Ierland wil t.z.t. ook lid van de EEG worden. We zijn dus wel op weg — al zal het nog wel even duren — naar een vergrote Europese Economische Gemeenschap.

Ook Zwitserland wil zich met de EEG associëren, al wil het zelf zijn recht van handelspolitiek tegenover niet-leden van de EEG blijven bepalen. Ook Israël heeft wensen t.a.v. de associatie met de EEG. Er zijn reeds kontakten tussen de landen geweest maar alle mogelijkheden moeten nog grondig worden bezien. In Afrika willen 18 zelfstandige landen — vroegere gebie[illegible]delen van landen der EEG — [illegible]cieerd worden met de EEG[illegible]den krijgen o.a. financ[illegible]an de EEG.

De [illegible] jaar ree[illegible] gen met d[illegible] houden.

Met uitzondering van [illegible]munistische landen en Finland is heel Europa en Noord-Amerika verbonden in de Organisatie voor Economische Samenwerking en ontwikkeling (OESO of OECD). Deze organisatie streeft naar een zo groot mogelijke samenwerking inzake de economische ontwikkeling tussen de leden. De samenwerking richt zich vooral op de vraagstukken van de wereldhandel tussen de leden.

Letter to the Editor

CHRISTIAN SCHOOL TEACHERS PROBLEM

Dear Sir:

We would like to make the following remarks re the Article written by Dirk Brinkman, "Christian School Teachers Problem", in the September 27 issue of the Calvinist Contact.

We read with considerable interest the article dealing with teacher shortage, teacher qualifications and teacher motivation. It was rather difficult to follow the author's logic throughout. We can appreciate his generalizations and sentiments, but take exception to the suggestions offered. Rather than advise young people to " . . sign your blank form with pride!", we would place much more stress on obtaining as much formal training as is possible. It is our view that there is no substitute for adequate academic qualifications. At present, the 'teacher load' in our system is such that we cannot expect our present instructors to supervise "teachers-in-the-making". This is the premise of qualified inspectors who at present are found only in the public school system. We would advise the "weakhearted persons" to obtain the necesary 'piece(s) of paper", known as certificates (permanent Ontario teacher's certificate for the province, B.A., B.Sc., etc.) Then they will indeed be assets to the Christian School System.

W. H. Vander Velde, B.A.
H. J. Feenstra, B.A.

BOOK BULLETIN No. 38

Nieuw van Uitgeverij J. H. Kok.

Beknopt Commentaar op de Bijbel in de Nieuwe Vertaling, nu in EEN BAND, *$9.50 postpaid. Groot formaat, goed gebonden, bijna 1100 blz. Geschreven door veelal dezelfde schrijvers als de bekende Korte Verklaring. Aanbevolen voor (niet zozeer de verenigingen, want voor hen hebben we gelijkwaardige werken in het Engels) maar wel voor alle gezinnen waar de Bijbel nog in het nederlands gelezen wordt.*

UIT VOORRAAD LEVERBAAR.

BURLINGTON BOOK & BIBLE HOUSE

468 Brant Street
BURLINGTON, ONT.
Phone 637-2151

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Alle communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher. The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Please inform us immediately of any change in your address.

OFFICIELE VERKLARING GEREF. OECUMENISCHE SYNODE

Kerken vaak mede-schuldig aan vervreemding van het Evangelie

Onverantwoorde gescheidenheid ernstig gelaakt

door A. Velthoen

De secretaris van de Gereformeerde Oecumenische Synode, Dr. P. G. Schrotenboer, heeft namens deze organisatie van reformatorische kerken een verklaring de wereld ingezonden. Deze verklaring is het resultaat van een discussie van een aantal vragen, die de Gereformeerde Oecumenische Synode te Grand Rapids in haar in augustus jl. gehouden zittingen heeft besproken. De vragen waren afkomstig uit de Gereformeerde Kerken in Nederland en hadden een urenlange bespreking gevergd. De Gereformeerde Kerken in Nederland hadden voornamelijk het complex problemen rondom de evangelisatie en de roeping der kerk in de ingewikkelde samenleving van vandaag aan de orde gesteld.

SPONTANE MOTIE

Nogal onvoorbereid had de Oecumenische Synode zich in augustus met deze materie ingelaten. Erg was dat helemaal niet, want het ging er de nederlandse gereformeerden alleen maar om een algemene indruk te verkrijgen van wat op dit gebied bij de buitenlandse reformatorische kerken leeft. Aan het slot van de bespreking sprong toen plotseling een in Australië werkzame zendingspredikant, Ds. William Reid McEwen, naar voren met een motie. "Laten we handelen als de Geest ons daartoe drijft!" riep hij uit, terwijl hij een heel lange en zeer spontaan opgestelde motie aan het moderamen van de Synode aanbood. Door gebrek aan tijd kon de president van de Oecumenische Synode, Prof. Dr. G. N. M. Collins, de discussie van dit document niet meer toestaan, maar, zo beloofde hij de door de Reformed Presbyterian Church van Ierland uitgezonden Ds. McEwen, "wij zullen zien wat we als moderamen er mee kunnen doen. Wellicht kan het eventueel in de Acta der Synode worden opgenomen."

En naar de lezers van *Calvinist Contact* hebben gemerkt in het blad van vrijdag 27 september is er dan een heel document uit de bus gekomen. Als officiële verklaring van de Gereformeerde Oecumenische Synode zal dit document in alle reformatorische kerken over de gehele wereld ongetwijfeld grote publiciteit ontvangen. De aan de orde gestelde problemen zijn er dan ook belangrijk genoeg voor, want de kwestie van de vervreemding van het evangelie is niet slechts een probleem dat alleen de Gereformeerde Kerken in Nederland aangaat, doch een ernstig vraagstuk dat de diepgaande belangstelling en studie van *alle* reformatorische kerken opeist.

Het document is opgesteld door Prof. Dr. Herman N. Ridderbos, hoogleraar aan de Theologische Hogeschool te Kampen, Prof. Dr. F. H. Klooster, hoogleraar aan Calvin Theological Seminary te Grand Rapids, Mich., an Dr. P. G. Schrotenboer, predikant van de Christian Reformed Church en secretaris van de Gereformeerde Oecumenische Synode. Verscheidene van Ds. McEwen's gedachten, voorkomend in de oorspronkelijke motie, zijn in het document verwerkt.

ZONDIGE SCHEURING

In het stuk wordt o.m. gezegd, dat de kerken zondigen, wanneer zij de Kerk van Christus scheuren op een wijze, die in het licht van Gods Woord niet kan worden verdedigd. Immers, door hun gescheidenheid doen zulke kerken, die overigens in overeenstemming met Gods Woord trachten te leven, het aan de wereld voorkomen alsof Christus' Kerk is als een huis, dat in zichzelf is verdeeld.

De kerken zijn mede-schuldig aan de algemene vervreemding van de wereld van het Evangelie van Christus. De kerken zijn vaak tot ontrouw en afval vervallen, en daardoor zijn zij mede-schuldig aan de algemeen heersende ontevredenheid en zelfs afkeer van het Evangelie, een afkee,r, die vaak de vorm van een groeiende vijandigheid en grote onverschilligheid heeft aangenomen, zo lezen we verder in deze officiële verklaring van de Gereformeerde Oecumenische Synode.

BEWOGEN MET DE WERELD

Het feit, dat zovelen zich van de kerk en van de verkondiging van Gods blijde boodschap afwenden, mag de kerken zeker niet doen besluiten de wereld maar aan zijn lot over te laten, en zich slechts in een geestelijk isolement op te sluiten. De kerken behoren juist het voorbeeld van den Goeden Herder (Lukas 15) te volgen, die in Zijn zich-wegcijferende en vergevende liefde zoekt wat verloren en afgedwaald is. Daarom dan mogen de kerken zich er maar niet mee tevreden stellen wanneer zij waarschuwen tegen het komende oordeel tegen diegenen die weigeren zich berouwvol aan God over te geven, maar moeten de kerken het onverkorte evangelie verkondigen aan de gehele wereld.

GEEN VREEMDELING

De kerk moet dat doen in de wetenschap dat God, onze Heiland, wil, dat "alle mensen behouden worden en tot erkentenis der waarheid komen." Daarom dient de kerk dan ook met Paulus te zeggen "dat wij ons hierom moeite en grote inspanning getroosten omdat wij onze hoop gevestigd hebben op den levenden God, die een Heiland is voor alle mensen, inzonderheid voor de gelovigen." (1 Timotheus 2:4 en 4:10, ontleend aan de nederlandse Nieuwe Vertaling.)

Daarom mag de kerk geen vreemdeling voor de wereld zijn. Zij moet haar solidariteit met de wereld tonen door te trachten de geestelijke en de materiële nood van de wereld te peilen en de kerk moet trachten de ellende van de mensheid te verzachten op een manier, die met haar aard en taak in overeenstemming is, in gehoorzaamheid aan Jezus Christus.

VOOR DE GEHELE WERELD

De kerk mag niet -slechts bezorgd zijn om het welzijn van individuele mensen, maar zij moet ook haar volledige aandacht aan het geheel der menselijke samenleving wijden. Zij moet de volle Evangelie-boodschap verkondigen voor alle levensterrein — niet alleen maar op het gebied van onderwijs en wetenschap, maar ook in betrekking tot de sociale en politieke activiteiten op de nationale en internationale niveaux.

GROOTS DOEL

Het grootse doel van de kerk in al dit werk is de heiliging van Gods Naam en de komst van Zijn Koninkrijk. Daarom moeten de kerken er naar streven zoals de Goede Herder dat ook deed, de schapen te behoeden tegen afval van het Woord Gods (Mattheus 18) en moet zij tegelijkertijd met alle middelen, die haar wettiglijk ter beschikking staan, trachten de dwalenden en verlorenen onder de heerschappij van Jezus Christus, het Lam Gods, de enige Redder der wereld, terug te brengen.

WAARLIJK KERK

Met het oog op alle onvolmaaktheden die zelfs in Woord-getrouwe kerken aan de dag treden, zou men wel de vraag kunnen stellen of de kerken in plaats van zich eerst tot de wereld te richten, niet beter eerst een grotere mate van heiligmaking zouden mogen nastreven. Het zou evenwel van een onjuiste opvatting blijk geven, indien men zou denken, dat het ene zonder het andere zou kunnen worden gedaan, want de kerk kan niet waarlijk kerk zijn zonder ook daadwerkelijk in de wereld geïnteresseerd te zijn. De kerk kan slechts dan de wereld ten zegen strekken indien zij in haar leven, belijden, Woordverkondiging, tuchtoefening en heiligmaking, in haar eenheid en in haar katholiciteit zich onderwerpt en bindt aan het eeuwige en onvergankelijke Woord Gods, kortom indien zij waarlijk Kerk is.

BOODSCHAP

De boodschap van de Gereformeerde Oecumenische Synode aan de kerken inzake de vervreemding van de mensheid van het Evangelie van Christus is deze: laat de kerk van Jezus Christus een waarachtige kerk zijn in liefde, in waarheid en in gehoorzaamheid aan haar Heer. In haar zorg voor de wereld moet de kerk ook aandacht aan zichzelf besteden. Late haar liefdevolle zorg voor de wereld toenemen, terwijl zij er naar streve in genade en in kennis van haar Heiland te groeien.

De Synode bidt haar leden-kerken en ook andere kerken toe dat zij steeds meer trachten te leven in volkomen gehoorzaamheid aan de Heilige Schrift. Mogen de kerken herleven door de kracht van de Geest des Heren en steeds meer het beeld vertonen van God enige heilige, algemene Kerk, tot haar opbouw, ten zegen van de wereld, er tot eer van onze God en gezegende Heiland, Jezus Christus.

# of Kerstmis
thuis in Holland

U bent reeds op een stukje Nederland wanneer U Uw vacantie begint op een Holland-Amerika Lijn schip. Vier Sinterklaas of Kerstmis zowel op zee als aan land. Geniet van de Hollandse keuken, de hoffelijke bediening, de ruime accommodatie, de prettige ontspanning en het vermaarde Nederlandse zeemanschap, resultaten van Holland-Amerika Lijn's 90-jarige transatlantische ervaring.

Koop een retour biljet en profiteer van de 10% tot 25% korting gedurende het winterseizoen.

„Vaar op een gezellig schip"

S.S. RYNDAM: 19 nov. Speciale Sinterklaasreis van MONTREAL en QUEBEC, aankomst ROTTERDAM 28 nov.
S.S. STATENDAM: 6 dec. van New York, aankomst ROTTERDAM 14 dec.
S.S. RYNDAM: 12 dec. van QUEBEC, aankomst ROTTERDAM 21 dec.

Informeer naar andere afvaarten in het winterseizoen per RYNDAM vanuit MONTREAL en QUEBEC, of per ROTTERDAM, NIEUW AMSTERDAM, STATENDAM, MAASDAM, en WESTERDAM vanuit NEW YORK.

Wendt U tot Uw reisbureau of

Holland-Amerika Lijn

MONTREAL • HALIFAX • TORONTO • WINNIPEG • VANCOUVER

Letter to the Editor

Dear Everybody:

I am eight years old. My father is from Holland. My mother too. We are Dutch-Canadians, my father says. I think he likes to be a Dutch-Canadian, because he smiles and strokes my hair when he tells me.

Daddy has been sick for a long time. Mammy works but only when I am home from school to look after Jany and Wim. My little brother and sister, you see.

Mammy is so tired when she comes home. But last week there was a white envelope in the mail for her. When she opened it and read the letter inside, she was suddenly very happy.

Next day we went to the store, what a beautiful things they have there!

Mammy bought me a coat. Jany got her very own dress. My dress is too big for her. When we came home Mammy cried. "Van blideshap" she said, That means happiness.

I wanted to know how that white envelope made Mammy so happy. Perhaps I can do the same thing. But the envelope only said: The Netherlands Centre Charitable Foundation, Toronto. And our address of course.

I asked Dad what it meant and he told me.

Kind ladies who all come from Holland are holding a bazaar every so often and the money from these bazaars is given to the Charitable Foundation, which gives it to us and other children, and fathers and mothers who need coats and can't buy them. They also send us Christmas presents.

Those bazaars are fun, Daddy told me. He used to go before he got sick, There is erwtensoup, tea and a bakesale and people make things to be sold there. There are games for children too. Everybody is happy and gay.

Daddy said it's impossible but I'll try to be at the next bazaar.

Please try and come too. It's on 26 October in the afternoon and evening, in the North Toronto Memorial Gardens, 180 Eglinton West, Toronto.

Perhaps you will meet there,

your loving,

Johanna.

P.S. Please do come. Then, perhaps, Jany might get a new coat too. A nice warm one like mine.

DUXBURY

TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

CALVIN STUDENTEN IN PROTEST MARS

Te Grand Rapids, Mich., hebben meer dan 300 docenten en studenten van Calvin College deelgenomen aan een protest mars in verband met de dood van vier negermeisjes in Birmingham, Alabama.

In een hoofdartikel heeft het studentenblad **Chimes**, uitgegeven door Calvin studenten onder auspiciën van de Student Council, zich eveneens bezig gehouden met het integratievraagstuk. **Chimes** dan schrijft o.m. als volgt:

"If the Christian Reformed Church honestly desires to speak to the modern world, it must redefine Christian love for its members in terms of remaining in areas where Negroes are moving in, real estate values notwithstanding, and actively supporting community and national integration groups. If the righteous demands of the Negro are not met, the guilt will lay most heavily on the people whose religion teaches that aggressive, unconditional love is the only possible alternative to hate.

(AV)

KERKERAAD BREDA NEEMT HET OP VOOR DS. TELDER

De zaak-ds. Telder houdt nog steeds de gemoederen bezig binnen de kring der Vrijgemaakte Gereformeerde Kerken. Nu heeft de kerkeraad der Vrijgemaakte Gereformeerde Kerk te Breda zich verzet tegen een uitspraak van de particuliere synode van Noord-Brabant, Limburg en Zeeland. Deze synode heeft ds Telder, auteur van het boek "Sterven ... en dan?", er van beschuldigd zijn beloften in het ondertekeningsformulier voor predikanten te hebben gebroken. De Bredase kerkeraad stelt nu dat tot op heden niet is gebleken dat zijn predikant afwijkt van de gezonde leer, die naar de Schriften is. Ds. Telder heeft weliswaar bezwaren ingebracht tegen antwoord 57 van de Heidelbergse Catechismus waar gesproken wordt over de opstanding des vleses, doch zijn bezwaren betreffen de wijze waarop de catechismus deze leer onder woorden brengt.

De Bredase kerkeraad maakt er de particuliere synode een verwijt van dat zij niet een poging heeft gedaan om de door ds Telder bestreden voorstelling van zielen, genietend in de hemel, met een beroep op Gods Woord te staven.

(AV)

VERSCHENEN

Christian Perspectives 1963

Lezingen, gehouden tijdens de Unionville-Conferentie van de A.R.S.S. in 1962. Iedere serie lezingen is thans in een afzonderlijk boekje, n.l.

DR. C. SEERVELD
"A Christian Critique Of Art"

DR. R. KOOISTRA
"A Christian Approach To Sociology"

IR. H. VAN RIESSEN
"The University And Its Basis"

PRIJS PER DEELTJE $1.00

Verkrijgbaar bij Uw boekhandelaar, of bij

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.
Box 312 Station B Hamilton, Ont.

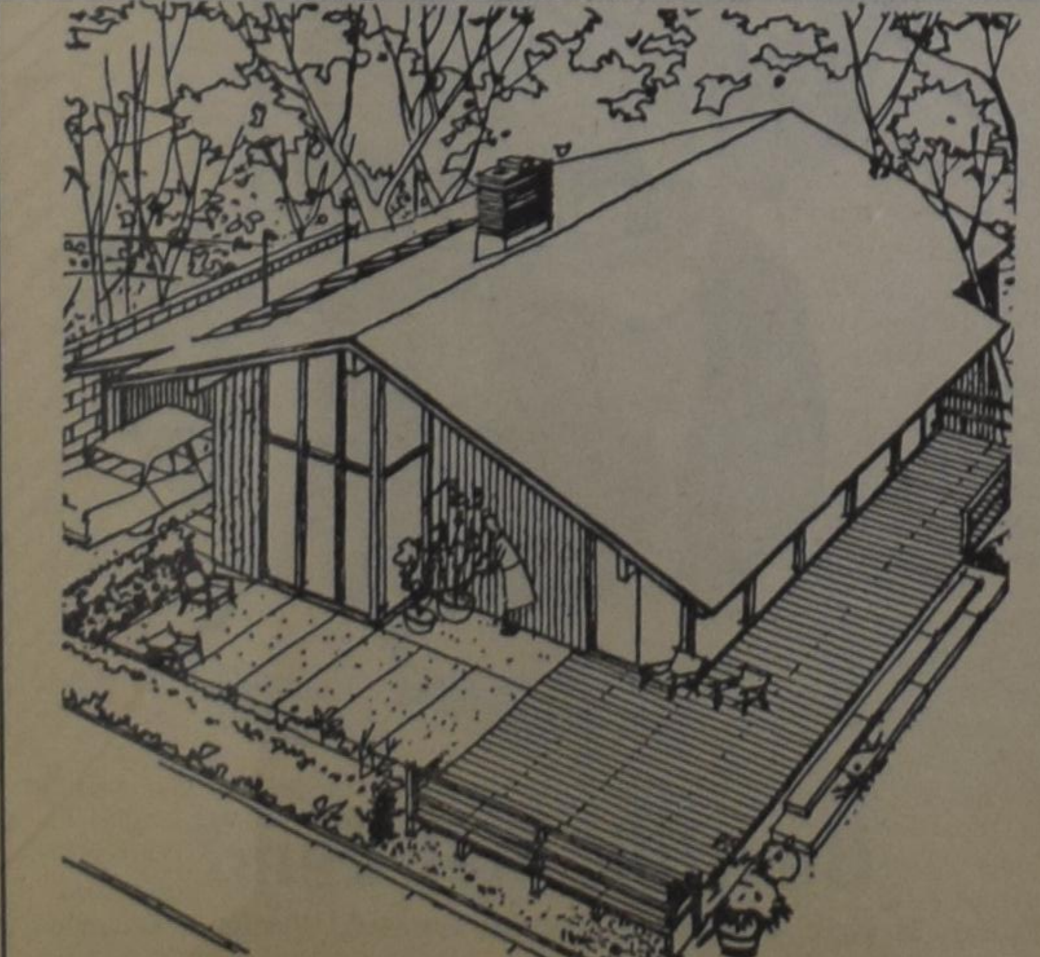

REAL ESTATE
JOHN STRUIK

MEMBER TORONTO REAL ESTATE BOARD

SELLING OR BUYING A HOME?
I AM AS CLOSE AS YOUR PHONE

247-3998 — 241-9171

Representing George Gething Real Estate

Christian Perspectives Series

UIT VOORRAAD LEVERBAAR BIJ

SPEELMAN'S BOOKHOUSE

10 Golfdown Drive REXDALE, ONT. Phone 741-6563

OVERDAAD SCHAADT

Nooit zal ik het kunnen vergeten, hoe smartelijk ik in de donkere oorlogsdagen de waarheid heb ondervonden van het spreekwoord: Overdaad schaadt.

Het was in de barre winter van 1944, de laatste oorlogswinter. In ons dorp leden we gelukkig geen honger, maar er was ook niet bepaald overvloed. Aardappelen en meel was er genoeg, maar vlees was er niet te koop. Daar denk je bij de overvloed van vandaag haast nooit aan, wat dat is, als een mens in weken geen stukje vlees krijgt. En toen, opeens, toen we de hoop al hadden opgegeven dat we voor het staken van de vijandelijkheden ooit nog een plakje spek of een balletje gehakt zouden verorberen, gelukte het me om een grote voorraad van mijn tomaten te ruilen voor tien pond spek! O, mensen, echt vers en doorregen spek! Goud is slechts hard metaal en juwelen kun je ook niet eten, maar spek is spek! We waren de koning te rijk!

En toen sloeg Katrien aan het bakken, nadat we eerst alle deuren en ramen hadden gesloten, om een volksoploop te verhinderen. En toen sloeg ik aan het eten. Mijn zelfbeheersing werd nietig en klein, en ik at maar door ondanks de welgemeende waarschuwingen van mijn geliefde echtgenote. Och, achteraf bleek, dat ik niet eens zo heel veel spek verorberd had, maar mijn maag was niet meer ingesteld op de vette lekkernij. Reeds spoedig begon maag en ingewand te protesteren, en een uur na het diner lag ik op de grond van de kamer te steunen en te kreperen. Ik was doodmisselijk van top tot teen en de krampen waren haast niet te verdagen. Ik dacht, dat mijn einde nabij was en bracht hortend en stotend Katrien aan het verstand, dat mijn eenvoudige testament in de la van mijn schrijftafel lag. Afgemat wuifde ik naar mijn goede vrouw.

IMMIGRANTEN-

MIJMERINGEN

Zoals aan een iegelijk duidelijk is, heb ik het echter overleefd en ben ik er helemaal weer bovenop gekomen. Ik ben zelfs liefhebber van spek gebleven, al zal ik het nooit meer in grote porties tegelijk verorberen.

En nu de toepassing. Wat is nu de boodschap ervan voor onze situatie? zoals onze dominee pleegt te zeggen, waarop de gelovigen hun oren spitsen en een laatste pepermunt laten aanrukken.

De les van mijn spekles is als volgt: Overdaad schaadt in alles, zelfs in onze Christelijke vergaderingen. We kunnen teveel van het goede krijgen, ook ten aanzien van onze menigvuldige meetings en andere activiteiten.

(— Ga je nu weer over de vele meetings schrijven? zegt Katrien: — Je hebt het er eens eerder over gehad en toen werden een paar dames erg boos.

— Ik ben niet bang voor boze dames, vrouw, antwoord ik moedig maar niet helemaal naar waarheid, — de waarheid moet gezegd en herhaald worden.

—Nou, het is op toe jou, spreekt mijn vrouw in een vreemde tong, die zowel aan het Hollands als het Engels doet denken.)

En aangezien het op toe mij is, waag ik het er maar op. Daar gaat ie:

De hele zomer is er zo weinig te doen, dat je wel eens zin hebt aan een vergadering. Je ziet de mensen alleen in de kerk en je wilt ze wel eens wat vaker ontmoeten. Het is me nog altijd een raadsel, waarom alles in de zomer radikaal stil moet staan!

Maar dan volgt de septembermaand, en daar barst het vergaderseizoen los!

Plotseling moeten alle verenigingen en organisaties heel nodig bijeenkomen. Er moeten "avonden gegeven" worden. Voordat de maand om is — want anders schijnt het voor altijd te laat te zijn! — moeten propagandameetings van dit en van dat worden gehouden. Besturen vergaderen koortsachtig en commissies gaan aan de slag. Verschillende verenigingen, die in de goede dagen van weleer volstonden met één jaarfeest per jaar, beleggen in september weer "een avond", die uiteraard geen jaarfeest is, maar wel dezelfde inhoud heeft.

Elk jaar schijnt het erger te worden. De organisaties en activiteiten nemen steeds toe onder ons en dat is een schone zaak. Maar ieder moet vreselijk nodig van zich laten horen in september of begin oktober.

En wij als christenmensen, die toch niet aan de kant willen staan, maar overal naar toe! En als je eens een keertje overslaat, is er de volgende keer in de kerkeraad wel een dominee of ouderling, die vermanend meedeelt, dat op die bewuste keer er zo weinig belangstelling van de zijde van de kerkeraad was. Je voelt de beschuldigende blikken en durft de volgende keer niet weer te spijbelen.

Intussen is de overdaad bezig te schaden. We voelen vergaderingskrampen en meetingsweeën opkomen, en de weeën komen met steeds kortere tussenpozen.

Katrien begint het ook op de zenuwen te werken, terwijl zelfs buurman Mol, vergaderingsmens en organisatieman bij uitnemendheid, het te bar gaat vinden.

—Soms vraag je je af, zegt onze goede buur, — waarvoor de mensen op de loop zijn. Het lijkt wel, of ze bang zijn voor de rust van de huiskamer. Het lijkt wel, of de mensen er tegenop zien, om eens een avond rustig als man en vrouw thuis te wezen. Dat zijn maar vreemde zaken, Arie.

En dat vindt Arie ook! Al die meetings moeten wellicht gehouden worden, maar niet allemaal vlak na elkaar. We moeten heel actief zijn in het Koninkrijk van de Here, maar daar hoort ook bij, dat we onze gezinnen niet verwaarlozen en dat we goede vaders en moeders zijn, die niet op de stroom der vergaderingen hun kinderen voorbijvaren . . .

Daar komt mijn vijftienjarige zoon Philippus de huiskamer binnenstormen: — Hi, Dad! Kunnen we van de week op een avond nu eindelijk eens mijn fiets kopen? Vol verwachting kijkt hij me aan. Hij heeft zelf de nieuwe fiets verdiend met een baantje na schooltijd als loopjongen bij de drugstore om de hoek. — Es kijken, Flip. Maandagavond zijn de winkels dicht, dinsdag kerkeraad, woensdagavond bestuursvergadering zangkoor , donderdagavond moet ik je moeder rijden naar de vergadering van de vrouwenring of -kring, vrijdag is er de feestavond van de reciteer, waar je zelf ook heen moet, zaterdagavond filmavond voor Goed Doel. — Sorry, Flip, de avonden zijn al weer vol.

Philippus zucht en trekt zijn schouders op en zegt verongelijkt: — Dan moet ik nog maar een week langer rijden op die snertfiets waar je bijna doorheen zakt. Ik stel hem voor, dat hij op zijn eentje de fiets koopt, maar daar wil hij niet van weten. Arie Dof is in de ogen zijner kinderen een expert in fietsen op grond van het feit, dat hij geboren is en getogen in fietsenland.

Ik heb het met mijn jongen te doen, die nu al weken wacht op zijn nieuwe fiets. En dan neem ik een driest besluit. Als een soldaat, die tot de aanval overgaat, marcheer ik keukenwaarts, en met een vastberaden stem kondig ik aan: — Katrien, ik kan donderdag niet met je mee naar die meeting. Als je er heen wilt, moet je maar met anderen meerijden. Flip en ik gaan een fiets kopen. Ziezo, het hoge woord is eruit. Nu zal mijn vrouw wel in de oppositie gaan. — Arie, zal ze zeggen, we moeten er naartoe, want anders denken ze, dat we er tegen zijn; je moet er naar toe als ouderling; we moeten er bij zijn als meelevende kerkleden.

Maar al die bekende dingen zegt ze niet. Er gebeurt iets heel onverwachts. Katrien begint te lachen en roept naar Philippus, die verheugd aan het meeluisteren is bij de keukendeur: — Mag ik ook mee, Flip? Je moeder weet alles van fietsen af!

En dan springt me die jongen de keuken in, trekt zijn vader en moeder aan de armen en betrekt ze in een wilde krijgsdans, zodat borden en kopjes rinkelen en de pannen op het fornuis trillen!

Een ogenblik later zijgt Katrien amechtig op een keukenstoel neer en hijgt tegen me: — Vergaderen . . . is goed en best . . . maar als het gaat ten koste van je gezin . . . is het niet . . . is het niet christelijk meer . . .

En daar valt weinig op te zeggen.

Arie.

SUPPORT
YOUR CHURCH
IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED
WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

BUY
CSB

63

GEMAKKELIJK TE KOPEN

U kunt Canada Savings Bonds contant of op termijnen kopen. Koopt ze via het Payroll Savings Plan op Uw werk — of bij de banken, erkende beleggingskantoren, effectenmakelaars, beheer- of leningmaatschappijen. Zij zijn verkrijgbaar in coupures van $50, $100, $500, $1.000 en $5.000 tot een limiet van $10.000 per persoon. Zij zijn geschikt voor elke beurs!

EENVOUDIG TE VERZILVEREN

U kunt Canada Savings Bonds ten allen tijde tegen de volle nominale waarde plus opgebrachte rente verzilveren. Indien contant geld nodig is dan behoeft U slechts de aflossingscoupon van de obligatie in te vullen en aan Uw bank te overhandigen. U zult dan onmiddellijk Uw geld ontvangen. Canada Savings Bonds zijn beter dan contanten!

UITSTEKEND OM TE BEWAREN

U krijgt rente op Canada Savings Bonds op de 1ste november van elk jaar — 4½% voor elk van de eerste twee jaar; 5% voor elk van de daarop volgende 6 jaar en 5½% voor elk van de resterende 4 jaar — daarbij een gemiddelde renteopbrengst gevende van 5,03% per jaar indien bewaard tot aan de vervaldatum. Over 12 jaar zal elke obligatie van $100 met opgebrachte rente $161,00 waard zijn.

CANADA SAVINGS BONDS/63

Libby's
weet hoe echte
ZUURKOOL
in te maken !

Heerlijk met Eend
Libby, McNeill & Libby of Canada, Limited, Chatham, Ontario

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

Hotel leven in Istanboel ①

De betrekkelijk korte tijd die ik in een bepaald hotel in Istanbul heb doorgebracht, zullen wel lang in mijn herinnering blijven. Hoewel het hotelleven voor mij ongewoon was en ik waarschijnlijk niet de geschikte persoon ben om in een dergelijke plaats lang te vertoeven, heb ik er toch dikwijls hartelijk kunnen lachen, veel kunnen leren van de omgeving en ben ik vaak hoogst verbaasd geweest over wat ik zag en hoorde.

Om te beginnen was het een van de vele middelmatige hotels, zoals men er honderden in de steden aantrof en de tonelen die zich soms afspeelden, waren vermoedelijk geen uitzondering op andere hotels in Turkije en ook niet ongewoon voor dit land. Voor een Westerling waren ze zeker niet alledaags en in vele opzichten gingen me de ogen open.

Het meest hadden de gasten vanzelfsprekend te maken met de bedienden in de eetzaal en van deze kon gezegd worden, dat ze allemaal even voorkomend en vriendelijk waren. Een vreemde taal spraken ze praktisch niet, maar de chef kellner had enige kennis van Engels en deed geweldig zijn best om dit zo goed mogelijk te spreken. Iedereen heeft dan ook altijd deze jongeman, die de schone naam van Süleyman droeg, in alle toonaarden geprezen. Voor elke bezoeker had hij evenveel geduld, trachtte ze allemaal tegelijk te bedienen en hoe druk hij het ook in de seizoentijd had, z'n gezicht vertoonde altijd weer een glimlach.

Voor een salaris van 700 Lira per maand (ongeveer f280,- of $75,-) werkte deze man van 's morgens 8 tot 's avonds 9 of 10 uur. Om naar en van zijn werk te komen, was hij ruim 2 uur onderweg. Hij was echter nog weer bevoorrecht boven de twee "kellners" die onder hem stonden, door eens per week een vrije dag te hebben. Op die dag verzorgde hij de huishouding voor zijn vrouw, perste zijn pakken, deed de was en besteedde de overgebleven tijd aan zijn enig kind, een jongetje van ongeveer twee jaar. Wat zijn vrouw op die dag uitvoerde is ons nooit erg duidelijk geworden, maar vermoedelijk nam zij een vrije dag voor zichzelf.

Nooit echter kwam er een klacht over zijn lippen. Integendeel, Süleyman was steeds weer opgewekt en behulpzaam alsof hij nooit vermoeid was. Misschien had zijn constant goede humeur en bereidwilligheid iets te maken met het feit dat hij een trouwe moslem was, die nooit zijn middag gebedsuur oversloeg. In het knoopsgat van zijn colbertjasje droeg hij een insigne en op een keer vroegen we hem wat dit betekende. Uit zijn gebrekkig Engels konden we alleen opmaken dat het iets te doen had met een beweging in Konya (Iconium). Waarschijnlijk was het zoiets als de morele herbewapening, maar toen we dat naar voren brachten, raakte Süleyman in de war. Zover reikte zijn kennis niet, hoewel hij van nature intelligent was. Roken of drinken deed hij absoluut niet en de enige hobby die hij erop nahield was zijn voetbalclub. Met iedereen wilde hij wel van gedachten wisselen over games die gespeeld werden en elke week ging hij trouw kijken naar het spel van "zijn club". Om echter geld uit te sparen, gaf hij ook die genoegen na verloop van tijd op en bestond zijn leven louter uit eten, werken en slapen.

Het was op een regenachtige zomeravond toen wij Süleyman om ongeveer half elf het hotel uit zagen stappen. Het was een drukke dag geweest voor hem en eindelijk was hij op weg naar huis. Zo vlug als wij konden gingen wijzelf in de auto en reden hem achterop. Zeer verbaasd maar glunderend, accepteerde hij het aanbod om mee te rijden. Voor ons was het een prettig avondritje en voor Süleyman was het haast een feestrit. Als een kind zo blij zat hij zich achterin te verkneuteren, steeds maar herhalend: "Good, very good this is". Zachtjes voor zich heen neuriede hij een turkse melodie en blijdschap straalde van zijn gezicht. Halverwege de weg naar huis zei hij ineens: "Allah büyük (God is groot). Dit kwam uit de grond van zijn hart en hiermee toonde hij ons zijn dankbaarheid voor deze kleine attentie die we zo graag voor hem over hadden. Bij z'n huisje aangekomen werden we overladen met bedankjes en zwaaide hij ons na alsof hij ons in geen jaren zou weerzien.

Elke kleinigheid die hij voor zijn zoontje kocht, kwam hij ons eerst vol trots laten zien alvorens hij het mee naar huis nam. Toen ik later zelf schoenen nodig had en niet goed wist waar deze het beste gekocht konden worden, bood Süleyman mij onmiddellijk zijn diensten aan. Bij een bevriende relatie gaf hij tekst en uitleg van mijn wensen en kreeg ik het paar voor tien Lira minder dan ze in de étalage geprijsd stonden. Dit was een vriendendienst die de winkelier aan z'n vriend Süleyman bewees.

Onder de bekwame leiding van deze turkse jongeman, werkte Ali zich in het hotelleven in. Komend uit een klein dorp ergens in Klein Azië, voelde hij zich al goed op zijn gemak in het leven dat de grote stad biedt. Ook hij was belast met de bediening in de eetzaal en sinds ongeveer anderhalf jaar was hij in dit hotel werkzaam. Eens per jaar veroorloofde Ali zich de luxe om naar vrouw en kind te gaan. Natuurlijk verdiende hij aanmerkelijk minder dan zijn "baas", maar het voordeel was weer dat hij intern was en dus zijn verdiensten merendeels op kon sparen. Van zijn spaarcenten maakte hij onder meer de reis naar de Köy (dorp) waar hij vandaan kwam en die een 1000 km. van Istanbul verwijderd was. Een reis daarheen betekende voor Ali waarschijnlijk minstens zoveel als voor ons een vlucht van Canada naar Holland of omgekeerd.

Hij was even als Süleyman een bovenste beste jongen, die zich alle moeite getroostte om het de bezoekers naar de zin te maken. Z'n engelse woordenkeus bestond in hoofdzaak uit "Yes", "No" en "finished", maar gedurende het afgelopen seizoen heeft hij kans gezien zijn vocabulaire aanmerkelijk uit te breiden. Toen was hij minstens zover dat hij de woorden: rice, coffee, tea, bread, butter, eggs, etc. kende alsmede het woord To-morrow.

Vermoedelijk had de betekenis "finished" wat confusie bij hem veroorzaakt, want toen ik hem op een morgen tijdens het gebruik van een turkse kop koffie vroeg waar zijn baas Süleyman was, zei Ali vol trots: "Finished". Ik keek hem daarop even verschrikt aan, denkend dat hem een ongeluk was overkomen. Maar Ali stond daar met een brede lach op zijn gezicht en zó zou de reactie toch niet zijn van hem als zijn goede vriend en baas werkelijk was verongelukt. Toen ik hem dan ook vroeg: "Yarin burda?" (to-morrow here) zei hij "Yes, yes". Met mijn enkele woorden Turks die ik kende heb ik toen geprobeerd om hem duidelijk te maken wat het woord finished zo ongeveer inhield. Of hij mijn uitleg helemaal begreep weet ik niet, maar sindsdien werd de uitdrukking in elk geval niet meer op mensen toegepast. Ik maakte ook van de gelegenheid gebruik om hem te vertellen dat "yarin" in het Engels "to-morrow" was, wat hij zich dadelijk in het hoofd prentte om het daarna steeds op de juiste manier te gebruiken.

Daar de turkse kranten en tijdschriften voor de buitenlanders onleesbaar zijn, kochten wij dikwijls engelse bladen waaronder er waren die in luchtpostdruk verschenen. Nu waren vooral de mensen in de dorpen dol op krantenpapier zowel als op plaatjes kijken. Daarom vonden we het ook niet zo verwonderlijk als de tijdschriften naderhand werden teruggevonden in de eethoek van de bedienden. Het weekblad in luchtpostdruk was echter altijd spoorloos en wetend dat dit blad toch niet veel interessants voor hen inhield, deden we eens navraag. Het geheim was al spoedig opgehelderd. Ali, die over enige weken voor zijn jaarlijks bezoek naar de "köy" zou gaan, verzamelde speciaal bladen die op dun papier waren gedrukt, om deze mee te nemen. In zijn dorp kon hij dan velen (misschien wel iedereen) een grote dienst bewijzen en blij maken met dit uitstekende sigarettenpapier, dat zoveel beter was dan de turkse kranten.

Aldus toog Ali op zekere dag met een enorm pak van dit kostbare materiaal op pad om de 1000 km. met de "geitenbus" (zo hadden wij dit vehikel gedoopt!) te ondernemen. (De tocht duurt ruim twee dagen, de chauffeur stopt waar mensen staan of aan de kant van de weg liggen te wachten. Zoals ik al eens eerder vertelde nemen deze bussen niet alleen mensen mee, maar ook delen van inboedels, geiten en schapen. Is de ruimte op het dak vol, dan is er soms nog wel plaats voor één of meer der dieren tussen de passagiers in de bus, met alle variatie die dat met zich meebrengt).

Inmiddels was Ali de "köy" aan het ontgroeien en werden zijn gewoonten meer "steeds". Nog altijd kreeg de vrouwspersoon echter minder vlees dan haar mannelijke partner met wie zij de maaltijd gebruikte en werd het glas van de man voller geschonken met wijn of water dan dat van de vrouw. Hij was echter wel al zover dat hij de vrouw eerst vuur aanbood bij het opsteken van een sigaret en haar zelfs ook in de mantel hielp. Vermoedelijk wordt dit heden ten dage in zijn "köy" nog als een grote tegenstrijdigheid van de moslembegrippen gezien, waar de vrouw een zoveel mindere rol speelt dan de man.

Nu we zelf de dorpen gezien hadden konden we ons levendig voorstellen wat voor een figuur Ali daar maakte als hij er op bezoek kwam. Vanzelfsprekend werd hij aangezien voor een wereldreiziger, die zijn ervaringen en verhalen uit de grote stad uitvoerig vertelde. Hij werd ongetwijfeld beschouwd als een man met veel levenservaring en geld, want wie in zijn dorp kon zich de luxe veroorloven om een reis naar of vanaf Istanbul te ondernemen?

En Ali zelf? Die glunderde waarschijnlijk van genoegen na alle opmerkingen, maar in zijn hart blijft hij toch de eenvoudige jongen uit de "köy" waar hij is opgegroeid.

(Wordt vervolgd.)

Gaat U naar Holland?

Voor al Uw reizen per BOOT of per VLIEGTUIG vraagt vrijblijvend advies aan:

C. STEENHOF

43 CRANE AVE., WESTON, ONT.
Telefoon CH 1-0811

Brosse, Heerlijke Beschuiten

...ECHT FIJN MET UW GELIEFKOOSDE DRANK!

Voor de beste resultaten, wanneer U ook mocht bakken thuis, verlaat U dan op Fleischmann's Snelrijzende gist. Het blijft weken lang goed zonder afkoeling.

BESCHUITEN
(ZWEIBACK)

Goed voor — ongeveer 6 dozijn beschuiten.

- ¾ kop melk
- ⅓ kop kristalsuiker
- ¾ theelepel zout
- ¼ kop boter of margarine
- ½ kop lauw water
- 1 theelepel kristalsuiker
- 1 pakje Fleischmann's Snelrijzende Gist
- 4 koppen (ongeveer) eenmaal gezeefde bloem voor alle doeleinden geschikt

Breng de melk aan de kook; roer er de ⅓ kop suiker, zout en boter of margarine in. Laat het afkoelen totdat het lauw is. Intussen, meet lauw water af in een grote kom; roer er 1 theelepel suiker in. Besprenkel het met gist. Laat het 10 minuten staan, roer daarna grondig. Roer er het lauwe melkmengsel in en 2 koppen bloem; klop het totdat het smedig en elastisch is.... Voeg er voldoende bloem aan toe om een zeer stijve deeg te krijgen — circa 2 extra koppen. Breng het over op met bloem bestrooide plank; kneed totdat het smedig en elastisch is. Plaats het in een ingevette kom. Vet de bovenkant in. Bedek het. Laat het in een warme plaats rijzen, vrij van tocht, totdat het in omvang verdubbeld is — ongeveer 1¼ uur. Kneed het deeg. Spreid het uit op een lichtelijk met bloem bestrooide plank. Kneed het totdat het smedig is. Verdeel de deeg in 3 gelijke porties. Vorm elke portie in een 12 inch rol. Plaats, goed van elkaar gescheiden, op ingevette koekjesplaten. Laat het rijzen op een warme plaats totdat het in omvang verdubbeld is — ongeveer 1 uur. Bak in een hete oven (400° F.) van 15 tot 20 minuten. Haal het uit de oven en bestrijk het met warm water. Koel af op cakerekken.

Wanneer het koud is snijd de broden op in schijven van ½ inch dik. Plaats de schijven op de koekjesplaten en bak in een matig verwarmde oven (300° F.) totdat ze droog en lichtbruin zijn — ongeveer ½ uur — daarbij om en om kerend gedurende het bakken. Schakel de warmte uit, open de ovendeur en laat de beschuiten in de oven totdat ze grondig zijn afgekoeld.

Een ander fijn product van Standard Brands Limited.

ONS FEUILLETON

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(4)

Allà, daar kan Mie het weer even mee doen, want diezelfde Nico ziet ze nog niet stáán, wanneer hij opzettelijk rondhangt bij het pottenbakkers-huis.

Nico zou dolgraag Mie hebben, maar Mie herinnert zich telkens weer de woorden van de kreupele Meester Huisman, die de zorg voor haar Vader onlosmakelijk verbond aan een huwelijk met zo-één-als-Nico.

Voelt de boer, dat hij de roos raakte? Weet hij, hóe erg het is, om deze nachtelijke hulp te aanvaarden van iemand, op wie je uit de hoogte neerkijkt? Meent hij, dat ze gewond naar boven roepen zal: "Laat maar, dan ga ik zelf wel...?"

Mie roept niet. Ze zou willen, want het zou haar de vrijheid tegenover de wereld hergeven, vooral haar vrijheid tegenover boer en knecht, die haar nu bezig zijn in te spinnen in een web van verplichtingen tegenover hen.

Het is zo erg met de pottenschipper; zijn borst hijgde naar lucht, toen ze wegging en telkens vroeg hij om een slokje water. Hoe lang staat ze hier nu al? En zal Vader niet proberen om zelf uit bed te komen en te drinken, wanneer hij dorst heeft? Vader mag in geen geval langer alleen blijven.

De boer probeert het daarop aan te sturen: "Eh... het kan beslist niet wachten tot morgenochtend?"

Dan is ze vastbesloten om het hier, op de plaats, uit te vechten, desnoods ten koste van haar vrijheid. "O nee, buurman, beslist niet! Vader is zó ziek..."

Hij buit deze gemakkelijke overwinning uit; hij zuigt het restje eigenwaan, wat hij nog in haar aanwezig acht en dat dan toch maar in de weg staat aan een kinderlijke, overgegeven dankbaarheid, uit haar weg. Goed, goed, hij zal haar helpen, haar láten helpen, door dat arbeiders-jong, die Nico, maar als ze dan maar even onthoudt, wat daar aan vast zit.

"'t Moet dan maar. 't Is anders geen hap, als je dat maar begrijpt...! Maar 't komt in orde, saluut."

Het raam slaat alweer met een klap dicht. Ze roept de boer haar dankbaarheid nog na: "Dank u wel, buurman, dank u wel!"

Hij hoort dat niet: de wind raast om het huis en Karro heeft zijn gebas hervat. Ergens in de stal loeit een koe boven het geweld uit.

Ze haast zich naar huis, Mie Lomer?

Ze haast zich niet naar huis! Ze vertrouwt dat arbeidersjong, die Nico niet, die telkens weer om hun huis dwaalt, zonder rechtuit te zeggen wat hij van haar wil en wenst. Andermaal zal ze de boer uit bed kloppen, wanneer niet binnen vijf minuten het licht in de stal brandt en klompengeklots op het erf de vervullig van de gegeven belofte inluidt.

Maar de boer houdt woord; hij is tenslotte een rechtschapen man, die zijn houding gekozen heeft tegenover de levenslange afzijdigheid van de pottenbakker. Terwijl hij zijn weg zoekt door de duistere kamer, zegt hij tegen zijn vrouw, die in verzwegen nieuwsgierigheid op een verklaring wacht: "As ze in de knijperd zitte, wete ze je wel te vinde, die lui. Hij, Lomer van hiernaast ligt op z'n uiterste, as je die meid, die Mie, gelove mot."

Onlogisch verzucht ze: "Dat hebb'ie nou van zulke mense...!"

Voldaan, omdat een ander dit alles wedervaart en niet háár, draait ze zich op haar zij en slaapt weer in. Nog even keert ze half en half tot de werkelijkheid weer, wanneer hij, teruggekeerd van zijn tocht naar de hil, boven de koeien, waar Nico slaapt, zijn koude voeten warmt aan haar kuiten.

Hij vult dat ogenblik met zijn gewauwel over Nico, die er uit was als de weerlicht, nu het dat meissie van Lomer betrof. Kérel, nog nooit was Nico zo vlug.

Tot haar pijnlijke verbazing ervaart ook Mie dat. Vóór ze overweegt om nog eens te kloppen, is er klompengeklots op het erf, al brandde dan, om tijd te sparen, de deellamp niet. Driftig praat Nico tegen het paard, dat snuift in de stormnacht. Ze hoort nog het rinkelen van gespen en halsterketting, dan haast ze zich huistoe. Deze haast van de boerenknecht heeft een oorzaak en ze kent die; hij heeft ook gevolgen, die ze niet kent, maar vreest. Het eerste gevolg is, dat hij haar achterop jakkert met de brik en haar, voor de onnozele laatste honderd meter, naast zich nodigt op de bok.

Ze durft en kán niet weigeren: rijdt hij niet door weer en wind voor háár naar het dorp? Nou dan...!

Is dat dezelfde Nico, die naast haar zit? Het joch, dat meester Huisman na-hompelde door de schoolgang; meisjes na-zat met kikkers; kleine jongens treiterde met op een stok geprikte slakken?

Mannelijk en rustig zit hij naast haar: "Ik zal de bruine laten lopen wat'ie kan, Mie. Heb om mij maar geen zorgen: ik breng dokter Van Loon mee, da's zeker!"

Wat kan je, in een opwelling van grote dankbaarheid, anders zeggen dan: "Fijn!"?

Nauwelijks hoorbaar was zijn groet bij het afscheid. Wind en water overstemden de woorden en meer dan ze hoorde, raadde ze de inhoud: "Tot ziens... Mieke..."

Ze kon niets terugzeggen; haar keel zat dicht van machteloze angst, worgend verdriet. Zie je wel: dat is de eerste rente op dit geleende kapitaal van hulp. Ze vlucht het huis in, op zoek naar veiligheid. Daar komt ze pas tot het besef, dat ze alleen staat in de nacht. Vader ligt naar háár hulp uit te zien, in plaats van te helpen. Om tot klaarheid, tot een rustig besef van deze stand van zaken te komen, moet ze dezelfde weg gaan als ze ook die middag al gegaan is. Dat zal weerkeren, tot haar schouders het dragen gewend zijn, of... tot ze het martelen om rust heeft opgegeven en de weg van de minste weerstand gevolgd, met verlies van persoonlijkheid. Hoe vreemd eenzaam zet het leven je soms in de nacht.

Lang voordat Nico weerkeert met het schuimbedekte paard voor de brik, is dokter Van Loon op zijn ratelende motor aangekomen. Hij kent dit huisje nog, van jaren her, toen de baker hem liet roepen bij het kraambed van die nog jonge vrouw. Hij heeft een scherp geheugen, waar het zijn werk betreft: hij heeft het kind nog levend gehaald, maar het uur was te zwaar geweest voor beiden. Rechts van de kerk, in een eigen graf, liggen ze nu bij elkaar: moeder en zoon. Die man bleef echter met een meisje van een jaar of zes, zeven. Bij tijd en wijle ziet hij ze 's Zondags tezamen naar de dorpskerk gaan. Ze schijnen bij de fijnen te horen; zelf is 't ie modern, de dokter. Dat is zo zijn goed recht als intellectueel, hebben hij en de notaris uitgemaakt, wanneer ze de bekrompenheid van de dorpelingen en buurtbewoners bespraken. Hij kent het vak van de pottenschipper; heeft de man dikwijls zien staan als een standbeeld aan het roer van een oude tjalk. Hij verwacht, op grond van een logische gedachtengang, een fikse longontsteking en vindt die ook.

Mie is hem voorgegaan naar de slaapkamer, nadat ze hem de symptomen verteld heeft: koorts, koorts, koorts, na een zware dag in Novemberregen op het water. De stethoscoop bungelt al in zijn oren, wanneer hij zich over de zieke man buigt. Afwezig kijkt Lomer op, de aanwezigheid van de arts dringt niet tot hem door. Mie knoopt het baaien hemd los en de dokter beluistert de gang van de lucht door de bronchiën. Hij knikt bevestigend: dit en niets anders heeft hij verwacht. 't Kan vriezen... 't kan dooien, met zo'n gevalletje.

Ze zijn gehard deze mensen van de waterkant. Hij heeft ze wel bezig gezien, middernacht, met niets anders over hun blote lijf dan een hemd en een onderbroek, zomaar met blote voeten in de klompen geschoten. Ze vullen snel de turfmoffel bij met een paar armen vol turf en duiken weer in bed. Daar ga je in de kortst mogelijke tijd kapot aan, zo radicaal als een rat na een maaltijd rattengif, óf je wordt er zo taai en sterk van dat de dood je eerst met een tachtig, negentig jaar bereid vindt.

Maar die oude... Nee, dat is misère... Wat zei hij: Miserere nobis! dat was in dit geval beter op z'n plaats. Stumperd, wat doe je in de kou, als die schipper het er bij laat zitten.

Scherp heeft Mie de snelle wisseling van stemmingen op het gelaat van de dokter geobserveerd. De blijvende trek van zorg en meelij, onwil om het op te geven en onmacht om het vol te houden, maken haar tot schreiens toe benauwd. Is het dan zó erg met Vader? "Dokter, is het dan zó erg?"

Hij haalt de schouders op. 't Kan vriezen... 't kan dooien. Maar dat zeg je niet in zo'n geval. Hij is ook nog humanist daarbij... ha-ha-ha, vooral als het zo'n schepseltje betreft. 't Zal trouwens wel vriezen vandaag. dat kan een kind horen. Dat hart hamert een wals en een foxtrot door elkaar, niet om één te horen. Het zal wel via een slow-fox grafwaarts gaan, kind.

"We moeten afwachten," zegt hij nadenkend. "Uw Vader is gehard, dat is heel belangrijk..."

Lafbek, scheldt hij zichzelf, vervloekte lafbek, moet je dat kind nou nog beduvelen ook, terwijl ze de waarheid al lang van je tronie gelezen heeft?

"Gelukkig!" zucht Mie, "ik dacht...!"

Hij bevestigt haar hoop. "Denkt u er vooral om: rustig houden, niet spreken en natte compressen op de borst, dat geeft hem verlichting. Ik zal een recept schrijven... eh... enfin, u heeft hier niemand, ik zal het morgenvroeg wel even aanreiken, dan kan ik gelijk nog even kijken..."

Zo, sufferd, nou heeft ze zekerheid, als ze nog een greintje wantrouwen overhad. Ach, ziel, ze tippelt er wéér in. Da's waar ook: zulke mensen zijn het geloven gewend. Wel ja, dat kan zijn nut hebben.

De komst van Nico roept hen weg uit de ziekenkamer. De jongen trekt zijn lippen in een beschermende grijns weg van zijn sterke, maar slechtverzorgde tanden. "Gaat'et al beter?" informeert hij kameraadschappelijk.

De dokter kijkt argwanend van hem naar haar. Dát zal toch niet waar zijn, asjeblieft? Dat moois voor zo'n hark? O, wacht, dat kleintje is waakzaam: ze lust hem ook niet. Of is ze bang? Jandoppes ja, ze kiert hem voor die knaap. Maar waarom? Loopt dat schoelje op buit te azen, nu de oude heer zal sterven?

"Adieu, Juffie, en... eh, je weet wat ik gezegd heb!"

Met woest geweld trekt hij de deur achter zich dicht, schopt buiten de poes als een voetbal voor zich uit, draait zich om en blijft starend staan, met zijn hand gestrekt naar de klink van de deur. Dan gaat hij naar zijn motor. Hij is tenslotte geen kindermeisje; ze moet dat akkefietje zelf zien te klaren. Ze is mans zat, dat zie je zo wel.

(Wordt vervolgd.)

Mr. and Mrs. G. Koop of Chatham, Ont., and Rev. and Mrs. K. Hart of Peterborough, Ont., have the pleasure to announce the marriage of

HENDRIK HART
and
ANITA KOOP

on Tuesday, October 15, 1963, in Amsterdam.

Wedding service at 4.00 P.M. in the Gereformeerde Kerk, Keizersgracht 566, Amsterdam, C.

Rev. Dr. H. Kakes officiating.

Future address: 2e Constantijn Huygensstraat 77, Amsterdam, W.I., The Netherlands.

Met grote dankbaarheid aan God geven wij kennis van de geboorte van een dochtertje en zusje

RENEE AGNES

Harke Beimers.
Gepkje Beimers—Van Dijk.
Ingrid Henrietta.
John Edward.
Helen Beverley.

29 september 1963.

R.R. 1, Box 75, Cyrville, Ont.

Op 5 oktober mochten wij de dag herdenken, dat God onze geliefde ouders en grootouders

BEREND MERKUS
en
ELIZABETH MERKUS—VAN ELSWIJK

30 jaar geleden in het huwelijk verbond.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons allen mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Fruitland, Ont.:
Jan & Hennie Top,
Eddie, Betty & Bernard.

Guelph, Ont.:
Cris & Margret Merkus,
Kenneth.

Guelph, Ont.:
Kees & Hieke Van Holst,
Ronnie.

Guelph, Ont.:
Jan & Bep Duimering,
Elly & Cristien.

Guelph, Ont.:
Piet en Jane Merkus,
Bennie & Ricky.

Guelph, Ont.:
Ben.
R.R. 6, Guelph, Ont.

On October 13th, the Lord willing, we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our parents

KLAAS VANVELLER
and
ANGNIESJE VANVELLER—HOPMAN

May the Lord bless them and keep them for many more years to come, is the wish of their thankful children and grandchild.

Chatham, Ont.:
Joe and Henny Kloostra,
and Ronnie.

Sarnia, Ont.:
Alex.
Betty.
Georgina.
Steve.
Corey.
Alice.

1652 Blackwell Rd.,
Sarnia, Ont.

We wish to express our sincere thanks and appreciation to everyone, for the many cards and messages of sympathy during our sad bereavement in the loss of our dear son Peter.

Mr. and Mrs.
CHRIS KAPTEYN.

9 Hill Street,
Hamilton, Ont.

Wij zijn gaarne bereid U adressen te verschaffen van diegenen die

E. M. JAARSMA
KOLENHAARDEN

gebruiken om U te overtuigen van het grote verschil in uitgave en de doelmatigheid van deze haarden. BESTEL NU.

Kleurenkeuze zwart, grijs of bruin. Prijzen vanaf $ 170.00.

L. Kouwen, 258 Weir Street N., Hamilton, Ont. Phone LI 9-5715.

FARMS - FARMS FARMS

Free Catalogue

describing many choice dairy and mixed farms in the Niagara Area, up to 400 acres. Write
GEO. DUGAN, REALTOR,
18 King St., Welland, Ont.

Vanuit Nederland ontvingen wij bericht, dat de Here plotseling tot Zich nam onze geliefde Vader en Grootvader

JOLKE VISSER,

op de leeftijd van 55 jaar.

Gezang 37 : 1 en 3.

Georgetown, Ont.:
H. Visser.
B. Visser—Van Slooten.
Jane en Joe.

22 september 1963.

Georgetown, Ontario.
64 Market Street.

Het behaagde de Almachtige God om plotseling uit ons midden weg te nemen in Zijn Eeuwige Heerlijkheid, tengevolge van een auto-ongeluk op 27 september, onze geliefde zuster, schoonzuster en tante

LIPKJE VAN NETTEN—
geb. ELZINGA,

op de leeftijd van 54 jaar.

Geliefde echtgenote van Anne Van Netten.

Dat wij niet behoeven te twijfelen of ze is nu met haar Heer en Heiland, is ons tot rijke troost.

Sterke de Here in het bijzonder haar man en kinderen in deze weg van beproeving.

Gaastmeer, Friesland:
K. Elzinga.
E. Elzinga—Buma.

Atwood, Ont.:
D. Hogeterp—Elzinga.
C. M. Hogeterp.

Port Dover, Ont.:
T. Visser—Elzinga.
A. Visser.

Jarvis, Ont.:
P. Hogeveen—Elzinga.
A. Hogeveen
en kinderen.

Jarvis, Ont., sept. 1963.

Heden 1 oktober 1963 ging onze lieve Vader, Groot- en Overgrootvader van ons heen,

JOHANNES DIRK SPEELMAN,
(emeritus predikant),

op de leeftijd van 83 jaar.

Wij geloven samen met hem dat hij nu bij Jezus is. Ps. 73 vers 24, 25 en 26 (onberijmd).

E. A. Speelman—Van Namen,
Nieuwkoop (Z.H.).
J. J. Speelman.
J. Speelman—Dubbelboer,
Heemstede.
A. Speelman.
J. A. Speelman—Mulder,
Amsterdam.
E. Speelman,
Aalten.
B. van Waarden.
E. J. van Waarden—Speelman,
Paramaribo.
M. Speelman,
Toronto.
P. Speelman.
E. Speelman—Woldhuis,
Toronto.
J. Schut.
E. A. Schut—Speelman,
Hilversum.
S. F. W. Visscher.
S. W. Visscher—Speelman,
Nieuwkoop.
J. D. Speelman.
H. Speelman—Pruys,
Drachten.

1 Oktober 1963.
Nieuwkoop (Z.H.).

---

150 Acre Dairy Farm
met melkcontract.

120 Acre bewerkbaar. 30 acre bos. 7 kamer huis met drie slaapkamers, voorkamer, grote keuken en diningroom. Barn met stanchions en water. Melkhuis, varkenshok en garage. Kleigrond. Vee is Holstein en Jersey. Bulk cooler. Alle nodige machinerieën. De barn is vol hooi. En de silo vol corn. Dicht bij school en kerk.

Vraagprijs $ 30.000. Down $ 9.000.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Langley Christian School still needs

A TEACHER

for grades 1 and 2. Who is willing to help? Send applications to Tony VanderWal, 20452 - 102 Ave., R.R. 4, Langley, B.C.

Drayton Calvin Christian School is in need of a

PRINCIPAL

for the current schoolyear. Please contact G. Lubberts, Secr., R.R. # 2, Drayton, Ont.

FIRST-CLASS BARBER WANTED

in one of the most distinctive shops in the West. European-trained barbers are welcome to apply. Please write, stating full particulars as to training, experience, age, marital status, etc. to this paper under no. 1648, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

BESTE 126 ACRES FARM

Kleiloam met "Open Melkcontract" in Niagara Peninsula. Groot stenen huis met "Lake" zicht, prima barns. 47 stuks vee (31 melkkoeien, 1 bull & jongvee). Vraagprijs $ 40.000.—. Down $ 20.000.—. Gelieve te schrijven onder no. 1649, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Te koop: Enige mooie

5 en 6 spels ORGELS met harp.

Ook kleinere soorten. W. Braam, 15 Queen Street, Georgetown, Ont. Phone Tr. 7-9764.

De "LAWRENCE PASTRY SHOP"

Pinewood Plaza, Scarboro, hoek Lawrence-Warden,

zal weer open zijn Vrijdag 18 oktober, onder nieuw management. Alleen eerste klas grondstoffen voor ons brood, kleingoed en gebak.

De "Lawrence Pastry Shop" vraagt voor haar winkel een vlotte

VROUWELIJKE HULP

Aanb. 16 en 17 okt. aan de zaak.

Holl. weduwe van middelb. leeftijd zoekt

KENNISMAKING

met heer, Chr. Ref., liefst omgeving Grand Rapids. Brieven met foto (worden op erewoord teruggezonden) aan C.C. no. 1650, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont., Canada.

EEN GOED KOSTHUIS AANGEBODEN

aan nette jongeman in Weston. Parkeergelegenheid. Tel. 249-4985.

Gevraagd:

SINGLE MAN

op dairy farm. Liefst met machines kunnende werken. Wordt als huisgenoot opgenomen. Een gezin komt ook in aanmerking. 5 rooms farmhuis beschikbaar. Jaar rond. Tel. R 4-6992. H. Timmerman, R.R. 1, Wainfleet, Ont.

SLECHTS $ 5.000.— DOWN
Wegens ouderdom der eigenaar te koop

EEN FARM VAN RUIM 100 ACRES
MET VEE EN MACHINES

Op deze farm staat een grote BANK-BARN met silo, een ouder, maar zeer sterk huis, desnoods geschikt voor 2 gezinnen. Er zijn enige Holstein koeien en jong-vee.

De melk wordt aan een kaas-fabriek geleverd tegen gemiddeld $ 3.05 per 100 lbs. Elke hoeveelheid melk kan aan deze fabriek worden geleverd.

De machines bestaan uit: 1 Tractor, 2 2-furrow ploughs, 2 double discs, 1 side-delivery rake, 1 rubber-tired wagon, hay-loader, seed-drill, 2 1-furrow ploughs, mower, roller, 1 6-section harrow, silo-filler, grain-chopper, fanning mill, and small tools.

Vraagprijs $ 20.000.—. Er is een hypotheek van $ 15.000.— beschikbaar à 5½%, welke kan worden terugbetaald met $ 100.— per maand, rente en aflossing inbegrepen.

Grenzende aan deze farm is een andere farm van 125 acres met groot huis, beste barn en ruimte voor het houden van 4000 turkeys.

Op deze farm zijn geen machines en geen vee.

Deze 2 farms kunnen gezamelijk worden aangekocht voor een totaal downpayment van $ 9.000.—.

Dit is een zeer goede gelegenheid voor het houden van beef-cattle of voor het houden van ongeveer 60 stuks melkvee en jong-vee. Contact:

K. KRAAY, REALTOR
2 Juliana Crescent, ST. CATHARINES, ONT. Tel. WE 4-1813

Eens heel lang geleden...

Jaapje's verjaardag was in 't zicht. Het duurde nog wel een paar weken, maar niettemin waren de a.s. festiviteiten het onderwerp van de dag. Daar zorgde Jaapje zelf wel voor. Bij voorkeur tijdens de maaltijden bracht hij zijn komende verjaardag ter tafel, en wist Mam en Pa de wanhoop nabij te brengen met zijn gevraag, gezeur en veranderde plannen. Hij mocht 6 vriendjes uitnodigen, die de heugelijke dag met ons in de familiekring mochten komen vieren. De avondboterham was hierbij inbegrepen, wat Jaapje voor extra problemen stelde.

"Krijgen we ook beschuitbollen, Mam?" viste Jaapje. "Of echte kadetjes? En mogen we dan ontbijtkoek zonder brood en met boter?"

"Dat zul je wel zien, Jaapje. Laat het huishouden en de bestellingen nu maar aan mij over. Dan komt het best goed," antwoordde Mam.

"En dan moet U niet het brood bij Grauwe Gerrit halen, hoor. Lange Trem heeft veel lekkerder beschuitbollen en . . ."

"Jaapje, eet je bord leeg en zwijg," viel Pa hem in de rede. "Mam koopt brood waar ze zelf wil. Raadgevingen van jou heeft ze heus niet nodig."

Jaapje stopte beledigd een stuk brood in z'n mond. Een ogenblik aten we in rust.

"'k Geloof toch niet dat ik Gijs uit de Griebes vraag," gooide Jaapje het even later over een andere boeg. "Als ik er maar zes mag vragen, dan kan ik beter Dikkie Slof vragen . . ."

"Dikkie Slof!" stoven Hein en ik verontwaardigd op. "Die kijk je anders nooit an en dat is zo'n zemel . . ."

Jaapje knikte instemmend. Hij was het volkomen met onze zienswijze eens, maar lichtte ons toe: "Van Gijs uit de Griebes krijg ik vast geen kedo, maar van Dikkie wel. Z'n vader heeft een hardstikke mooie winkel met allerlei speelgoed en revolvers en Indianen veren en knalgeweren . . ."

"Maar 't is zo'n slome," wierp Hein tegen, ofschoon we de zakelijkheid van Jaapje's argument konden inzien en waarderen.

Mam en Pa zeiden wijselijk niets. Al twee weken lang was Jaapje ernstig aan het uitkienen welke kinderen hem het meeste voordeel konden opleveren op zijn verjaardagsfeest en als een gevolg veranderde zijn lijstje met bevoorrechten dagelijks. Uiteindelijk zou het er natuurlijk toch op uitdraaien dat het gewone stel kwam — zonder Dikkie en zonder Gijs uit de Griebes.

"Misschien vraag ik Evert dan niet," zei Jaapje vaag. "Ik heb liever Gijs dan hem, want Gijs weet altijd hardstikke spannende spelletjes en . . ."

"Jaapje, ik geloof dat het nu niet bepaald nodig is dat je dat grove woord om de haverklap gebruikt," zei Pa terechtwijzend.

"Welk grof woord, Pa?" vroeg Jaapje schijnheilig.

Als je dat niet weet, dan moet je daar maar eens diep over nadenken en dan wil ik je voorlopig ook niet meer horen.' Er klonk gezag in Pa's stem en Jaapje was opnieuw even stil. Maar twee minuten later vroeg hij beleefd het woord.

"U bedoelt 'hardstikke' he Pa? 'k Zal proberen het niet meer te zeggen, maar mag ik nou dan wat vragen?"

"Vooruit dan maar."

"Wel Pa, ik hoef geen autoped met luchtbanden van U en Mam voor m'n verjaardag, want ik wil graag wat anders . . ."

"Alsof jij van ons zo'n dure autoped gekregen zou hebben!" onderbrak Mam Jaapje. Maar Jaapje liet zich niet uit het veld slaan. Hij keek Pa trouwhartig aan en zei:

"Weet U wat ik het allerliefste zou hebben, Pa? Raad eens . . ."

"'k Heb geen idee," zei Pa naar waarheid. "Misschien wel een vliegende Hollander of auto, weet ik veel" Pa had dus wel door dat Jaapje nu niet bepaald op het goedkoopste cadeau uit was.

"Het hebt je daar nou aan . . . zo'n dood ding. Nee, ik wil een hond. Een grote, een echte Sint Bernhard of een bulldog zonder muilkorf. Mag dat Pa? Die kosten niet zo duur."

"Een hond? Geen sprake van!" viel Mam uit. "Ik heb genoeg in huis te stellen met 5 kinderen. Een hond! Notabene! In geen zeven zomers!"

"Dus als Jaapje 14 wordt, mag 'ie er wel een, Mam?" vroeg Hein vlug.

"Al wordt hij 130, dan krijgt hij er nog geen en dat geldt voor jullie allemaal. Ik wil dat gezeur niet opnieuw hebben." Het was nl. niet de eerste keer dan een van ons met een hondenverzoek op de proppen kwam. Op regelmatige tijden werd dit onderwerp door ons te berde gebracht, maar tot nu toe had het nooit genade in Mam's ogen kunnen vinden, ofschoon Pa er minder vierkant tegen was.

"Waarom maggen wij nooit een hond . . ." pruilde Jaapje. "Bijna alle kinderen van m'n klas hebben er een en bij Bakkenveen hebben ze wel tien kinderen en ze hebben een hond en een kat en een hele zooi konijnen en . . ."

"Bakkenveen woont op en boerderij, Jaapje. Da's heel wat anders. Als Mam nee zegt, dan is het 'nee'. Dat weet je. Verzin dus maar een ander cadeau,' zei Pa sussend.

"Maar U vindt het wel goed, hè Pa? En U bent toch de baas?" Ik zag hoe Pa met een blik van verstandhouding naar Mam keek. "Mam's woord is wet, zoon," houd het daar nu maar op," zei Pa, handig Jaapje's vragen omzeilend.

Maar Jaapje gaf het nog niet zo gauw op en Hein en ik stonden volledig aan zijn kant. We wedijverden om onze ouders het nut van een hond te doen inzien. Hij zou ons waarschuwen in geval van moord, brand, diefstal, hij zou Pertertje en Marieke beschermen tegen wilde buurjongens enz. Maar Mam was niet te overtuigen. Volgens haar was het nadeel honderd maal groter dan het voordeel: Haren op stoelen en kussens, vuile poten op het karpet, omvergegooid huisraad, oorverdovend geblaf in de nacht als een late fietser ons huis voorbijreed enz. Er was gewoon niet met Mam te praten.

"U bent bang voor honden. Daarom wil U er geen," konkludeerde Hein. Mam keek hem nadenkend aan en zei toen wat onwillig: "Of ik er bang voor ben of niet, dat heeft hier geen snars mee te maken. Er komt geen hond in dit huis." En hiermee werd de discussie gesloten. Althans voor die avond. Maar wij drieën gaven ons ideaal nog niet zo gauw op. Op allerlei manieren brachten we het onderwerp 'hond' hierna weer te berde, zonder succes overigens.

—*—

Een goed week later kwam Hein op zekere dag briesend thuis uit school. Hij smeet z'n jas op de kapstok en kwam verbolgen de kamer in .

"Hebbu een stuk papier, Mam?" vroeg hij op een toon alsof hij om zijn eigen doodvonnis verzocht.

"Wat voor papier?. Moet je wat inpakken?" wilde mam weten.

"Nee, een blocnotevel natuurlijk," was het korzelige antwoord. "Die gemene meester . . . Ik moet een opstel van hem maken en morgen inleveren. Over "m'n kleine zussie" . . .

Mam fronste haar wenkbrauwen. "Moeten alle kinderen vanavond thuis een opstel maken of jij alleen?"

"Ik alleen . . .", klonk het stug.

"Waarom jij alleen, Hein? Daar zit meer achter . . ."

"'t Is allemaal eigenlijk Uw schuld," barstte Hein los. "Als wij een hond gehad hadden, dan was 't er niks gebeurd . . ."

"Mijn schuld?" echode Mam, "omdat we geen hond hebben is het mijn schuld dat jij nu een opstel moet maken? Nou breekt m'n klomp!"

"Nou, toch is het zo. Vanmiddag gaf de meester ons een opstel op. We konden kiezen tussen "onze hond" en "wat ik in de vakantie deed". Nou, toen nam ik natuurlijk 'onze hond" en toen schreef ik "Wij hebben geen hond. Dat mogen we niet. Einde." Nou, en toen heb ik de rest van de tijd zitten tekenen en toen kwam de meester de vellen ophalen en toen las hij mijn opstel en toen werd hij zo kwaad dat ik er nu een thuis moet maken. Hij zei: Een klein zussie heb je wel thuis, dan doe je het daar maar over . . ."

Mam en ik schaterden van het lachen. "Dat is je eigen schuld, Hein!" zei Mam nog nahikkend. Je had toch ook het andere onderwerp kunnen kiezen . . ."

"Maar ik heb zoveel dingen in m'n vakantie gedaan, dat het dan veel te lang geworden zou zijn," verweerde Hein zich. "En wat moet ik nou over Marieke schrijven . . . Daar is toch niks over te vertellen . . . Als we nou een hond kregen, dan kon ik het daar nog wel over doen . . ."

Maar we kregen geen hond en de volgende morgen ging Hein de deur uit met een gekreukeld stuk papier in z'n zak, waarop onder meer stond geschreven dat kleine zussies vervelende kinderen waren, die om alles huilden en dat je met een grote hond veel meer schik kon hebben.

En toen, een paar dagen voor

(Vervolg op pag. 9)

Building Our Schools at Home

Have you been looking for an idea to build your school? We have a wonderful money making project.

For further information read the article in this issue.

All information at your local Christian School Board or your P.T.A.

Administration for the entire project:

Hamilton District Christian High School

P.O. Box 17 Station D Hamilton, Ont.

FARMS FOR SALE in the Clinton Area
CLOSE TO CHURCH AND SCHOOL

230 acres with $ 13,000.— yearly milk contract, 10 room brick house, 2 barns, $ 35,000.—, terms.

240 acres 9 room brick house, large barn, $ 19,000.—, downpayment $ 6,000.—.

225 acres brick home, barn 40 x 90, $ 23,000.—, down $ 5,000.—, mortgage at 5%.

65 acre broiler farm, room for 8,000 birds, stabling for 14 cows, buildings in good state of repair. $ 8,000.—, downpayment $ 1,500.—.

In the Owen Sound area, 200 acres, 2 extra large new barns, 2 apt. brick home, $ 23,000.—, downpayment $ 6,000.—.

Turkey and milk contract farm with stock (Holstein) and implements. Yearly income $ 50,000.—. 2 homes, 4 barns. Full price only $ 48,000.—, downpayment $ 5,000, interest at 5%.

For Clinton area farms call C. BURUMA,
R.R. 1, Clinton. Phone HU 2-3287.

JOHN BOSVELD, REALTOR
MEAFORD - Phone 428.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

A CHRISTIAN INTERPRETATION OF THE NEWS

by Dr. P. G. Schrotenboer

4. - Christian Principles of News Analysis

2. A NEWS INTERPRETATION WITH A CHRISTIAN PURPOSE

There is always a purpose to tell the news and to explain what it means. This may be very mean and degrading, such as the making of money through magnifying crime and sex and catering to the lusts of man. Apparently this always succeeds in increasing the circulation and raising the revenues received from advertising.

This purpose may perhaps be nothing more than to reflect the events and the opinions of the day. The news medium then attempts only to be a mirror, not a guide, to relate and perhaps to follow, but not to mould public opinion. Obviously such a purpose leaves much to be desired.

The purpose may also be noble and honest, such as the intention of giving the public not first of all what it wants, but what is in the public interest. On such a policy a newspaper may support a cause which is unpopular and even plead for high standards of morality. Many papers of the West are openly committed to advance the cause of democracy and freedom.

The Communists have clearly seen the need of having a clear purpose in reporting and interpreting the news. Last May Alexei Adzhubei, the son-in-law of Khrushchev and the editor of *Izvestia*, wrote an essay entitled "No Coexistence in the Field of Journalism". He declared that the Soviet press is fully committed to the service of communism. "We workers of the press can declare with pride that the theory of peaceful coexistence of ideologies has not shaken our ranks one iota. Marxist-Leninist tempering and inoculation with Communist ideas protect us reliably against this fashionable epidemic."

Mr. Khrushchev's son-in-law is right. There can be no peaceful coexistence between conflicting ideologies. Ideas must be propagated and where necessary set over opposing ideas. This should be the main purpose of the press. The press that fails to proclaim these ideas has capitulated to an unworthy purpose.

The Christian journalist can say the same thing: in the realm of ideas and the interpretation of the news there can be no peaceful coexistence between Christianity and Communism, nor between Christianity and liberalism. No Christian, and surely not the Christian editor and journalist, may keep silent about his convictions. To the extent that he does, he denies his Master who has called His followers to commit themselves to the service of Christianity.

The Christian who interprets the news, therefore, whether he does this behind the editorial desk or at home, whether he composes or only reads the news report, must be guided by a distinctly Christian or evangelical purpose. This is involved in his calling to guide, direct and form the thinking of the reading public. The Christian writer with his Christian perspective must be bold enough to do what *Time Magazine* dared to do forty years ago with its liberal principles: to tell the news and explain what they mean. He must not only tell what has happened, but also what is right and wrong.

A Christian newspaper or periodical need clearly defined convictions. Each issue must be composed and published with the purpose of explaining and applying these convictions. As Jesus said, Christians are the light of the world. They are not self-originating lights, but relay lights. They do not generate light, but only reflect it. So it is with the Christian journalist too.

Light comes from the Word of God. In the Word (John 1) was life and the lights shone in the darkness. The entrance of the Word bringeth light (Ps. 119:139). It functions as a lamp to the traveler's feet. The Christian journalist must first be illuminated by the Word before he can shed true light upon world events.

Somehow the Christian news analyst, who has been given the Christian perspective by having listened to the Word of God, must carry out this evangelical purpose of illuminating the on-going events of the world. He *must* speak, for a message has been entrusted to him. He must tell not only what the news are, but also what the news mean. He should know this better than anyone else for he has learned that Christ is the head of all things to the Church and that He governs the nations. He knows that all things work together for good to them that love God. With all the powers at his command (for the pen is mightier than the sword, and the only sword that can pierce the heart is the Word of God) he should carry out his task as a servant of Jesus Christ. Knowing the direction in which the world is going, he must tell the world what is really happening to it.

Giving the news a Christian interpretation will not usurp the place of the preacher and the church. But it will make it inestimably easier for the preacher, missionary and evangelist to do their tasks of proclaiming the gospel, for the Christian journalist will then help them better understand the world to which they bring the gospel.

It is difficult to grasp the greatness of the challenge that lies before the Christian editor of a Christian newspaper. Although the masses will not agree, many will listen to the expert news analysis which directs the light of the Word to the ongoing rush of human events.

The challenge consists not only in proclaiming a message to the world, but also of rendering inestimable service to the Christian community in its efforts to carry out its service of the Lord. Without support from the press, Christian organizations cannot hope to succeed. The press should be in the vanguard of Christian activity, helping those who, often standing alone, dare to apply principles of love and justice derived from Scripture to the business and social world, urging the straggling Christians to support their more daring brothers, *creating a Christian climate of opinion* within the church and beyond. May many men give themselves to meet this challenge. God give us man whose tongues are the pen of a ready writer (Ps. 45:1).

P.G.S.

POPE PAUL VI

In order to understand what is going on in the Roman Catholic Church today, it is necessary for us to be informed.

The article about the new pope "Perspectives on Paul VI", written by Edward Duff S. J. in *Chritian Century*, of which we will give a summary, may give us a better understanding of the recent development of thought and action in the Roman Catholic Church. This information will help us to follow the events that are taking place at the Vatican Council.

The Man Giovanni Battisti Montini

Of the man himself not too much is widely known. Apart from his family his intimates are few. His close friends are people with intellectual interests who enjoy praying and sponsoring cultural congresses. For all Montini's personal apostolic concern, his ecclesiastical career has been devoted to desk work, elaboration of policy and overseeing the execution of that policy.

Concerning theology, the mind of Montini seeks a theology *engagé*, one dealing with contemporary problems. Because of his precarious health his theological training was

(Continued on page 8A)

POPE PAUL VI

(Continued)

somewhat eclectic; hence his preference for what may be called university theology as against the scholastic approach. Significant is the fact that Montini translated the spiritual classic *Personal Religion* by Père Léonce de Grandmaison, a pioneer of the first generation of Catholic biblical scholars.

With an instinct for the empirical, Montini at Milan fostered religious sociology and promoted statistical studies of religious phenomena. He asked Monsignor Luigi Ligutti, permanent observer for the Holy See at the United Nations Food and Agricultural Organization, to study the rural districts of the Milan archdiocese. When Ligutti reported that all the people were communists because no one took an interest in their problems, the cardinal dispatched teams of Catholic university students to organize recreational and adult education programs. He was called "the bishop of the working class".

THE SECOND VATICAN COUNCIL

Pope Paul VI will continue the program of John XXIII and promote it. This is clear from his statements before and during the Second Vatican Council. He will not merely be an agent of the renewal and modernizing of the Catholic Church. He senses that such a renewal is the desire of the majority of the Catholic bishops throughout the world. He himself was a leader of that majority during the first session of the council, of which he predicted "a council of positive reforms rather than punishments, of exhortations rather than anathemas". He judged that "the consideration of the nature and the function of the episcopacy will open the way, without any petty recriminatory purpose, for a larger and more organic internationalization of the central government of the Church". He spoke of the laity, "now official". He listed among the "grave" issues "adaptation of the Church to the times and the milieus in which it lives, and adaption which under many aspects the church not merely endures but desires and fosters". He described the council's purpose: "The Church will strive to make herself the sister and mother of men; she will endeavor to be poor, simple, humble, appealing in her language and in her manner . . . stripping herself, where there is need, of the rags of royalty still sticking to her shoulders".

ECUMENICAL-MINDED

Since his election Paul VI has referred to all men as his "brothers". Earlier in February 1962, the term he had used was still "separated brethren"; for them he foresaw the council as "a preparatory one, a Council of desire . . . which by its work will be the prelude to another, a future Council, the one which will celebrate the fraternal union of all Christians in a single fold under a single shepherd". According to L'Osservatore Romano the name Paul was chosen because it is "a symbol of the ecumenical unity venerated by Catholic, Protestants and Orthodox". Moreover, Pope Paul VI announced in his first radio message that he "opened his arms to all those who are proud to bear the name of Christian". He continued: "We address them by the dear name of brothers. They can feel sure that they will find constant understanding and benevolence in us; they will find in the Church of Rome their father's house which emphasizes and gives new splendor to the treasures of their history, of their cultural patrimony, of their spiritual heritage".

ROME AND MOSCOW

One of the issues which Pope John XXIII has left to be discussed more fully is the relation of Rome and Moscow.

There are those in Rome today, who sense that the Marxist-Leninist political system is undergoing a crisis of faith, and that the cold war has lost much of its ideological meaning. Cardinal Montini anticipated this judgment when he wrote, in May 1958:

"The principal theses of Marxism are old-hat and scientifically outdated. The human positions which Marxists defended, often with courage, are not the logical consequence of Marxist doctrine; they are the positions of common natural law which owe their origin to Christian humanism; in any case, they can properly, even more readily, be inferred from our Christian principles".

On the other hand, the first address of the new pontiff contained a reference to "our brothers and children in regions where the Church is prevented from exercising its rights". Speaking about those brothers he said, "they have been called to take part more closely in the cross of Christ which, we are sure, will be followed by the glorious dawn of the Resurrection".

Paul Tameling

Roots out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(7)

And at least one heart within the range of the little preacher's voice ached with the realization of that burden of sorrow and bitterness that had been thrust upon innocent shoulders.

I've hated everybody and everything, she thought with a growing realization of the personal character of this thing, and here the preacher was saying that her meanness had made it harder on the Man!

" 'He was oppressed and he was afflicted, yet he opened not his mouth —' "

And Jansie, remembering a thousand hirsh tirades against life itself, knew shame.

The preacher thumbed a page or two and went on reading. He was tired this morning and not too well prepared, and he was marking time with Scripture.

" 'Ho, every one that thirsteth, come ye to the waters, and he that hath no money; come ye, buy and eat —' "

The penniless girl on the back bench knew how arid had been the thirsty reaches of her own soul.

Who was this Man, who could offer so much?"

" '— hear, and your soul shall live —' "

Jansie's head was sunk now between her hunched shoulders, and within her, there was all confusion and bewilderment. Shame mingled in her heart with a timid hope, and questions rushed through her like a wind unseen but strong.

I'm so mean, she thought humbly, always a-quarrellin' and a-makin' trouble.

The little preacher could not stall with Scripture much longer. He wished fervently for one of the flowery, pupit-pounding sermons that he usually brought out, but, somehow, this morning, he just wasn't up to it.

He stepped forward on the jerry-built platform, "Folks, that there Scripture is talking about Jesus, the Son of God," he said simply, "He is offering salvation to just any sinner that will take it, out of the mercy of His love."

Jesus!

So that was the Man. In all her life, Jansie had never heard that name except in ridicule or careless expletive, and now here was the preacher telling her that He was the Man who was offering her so much.

I reckon though, she thought with a new humility, I reckon He wouldn't want to be bothered with the like of me.

And out of the impressions invoked by the words she had heard read and the beginning music of the invitation song, she was forming in her heart a picture of the Man Jesus.

Pitying eyes, patient and understanding, understanding even a bitter, tempestuous, hunchbacked girl.

" 'Incline your ear, and come unto me —' " said the voice of the preacher above the music.

Reaching hands of tenderness and help.

"Why do you wait, dear brother —" sang the untrained nasal voices of the women, and their thoughts were upon the unfinished housework at home.

Jansie stirred, her face anxious, and looked toward the little preacher. What was he saying?

"Come, give me your hand, my friend, if you will accept this Jesus as your Saviour. Come and kneel at the feet of Jesus."

"Whyee not, whyee not, why not come to Him nooow —" sang the women.

Then their eyes grew soft with responsive emotion, and the face of the little preacher lit up with a startled joy.

For the crippled girl had tumbled down the sawdust-sprinkled dirt of the aisle, to fall to her knees before the rough pine planking of the mourner's bench.

Jansie was not alone anymore.

Chris lay on her cot by the kitchen stove and dreamily scratched at her shoulder. She knew that it was morning, though she had not yet opened her eyes, for somewhere a rooster was crowing through the rising day. The sound made Chris homesick for something, and a hurting, yet delightful nostalgia pressed into her stomach. It was like the times when Annie read aloud some of the nicest words in her books. They gave you a wiggly feeling in your insides.

There was a lazy yawp from the shop, where Joe and Willie slept near the forge, and Chris could hear them begin the usual morning argument about who was going to get up and make the fire. Joe would do it, of course, as he did every morning, for Joe knew that it had to be done, whereas Willie would just grin stupidly and lie there all day. He didn't care whether they had a fire or not, Willie didn't. Chris' babyish lips pouted with contempt, for already, at five years old, she knew very well that she was smarter than Willie. Willie was dumb.

Presently, just as she had expected, Joe came in. She watched him between barely slitted eyelids as he poked at the ashes of last night's fire. Over in her cot by the table, Jansie was stirring, and Chris knew that she was dressing under the cover of her quilts. The thought of Jansie's hunched back squirming about under the quilts troubled Chris and she opened her eyes to banish it.

Joe had the fire going now, and the glow made golden pictures on the dark stain of the rafters overhead. Chris snuggled a little lower in the warm nest of her cot, and watched the grotesque shadows move across the wall as Jansie shuffled from stove to table and back again. After a while, the delicious smell of frying pork mingled with the scent of strong, cheap coffee and the mysterious odors of the dawn.

Willie shuffled in from the shop, scratching at his head and grinning foolishly.

"Get some wood, Willie. We're nearly out." Jansie stood at the cookbench pouring flour into the wooden bread bowl. "I can't cook breakfast if I don't have no wood." Her black eyes were alert about the room. Without seeming to notice Chris in particular, she ordered, "Get up, now, Chrissie. Get up and hand me the skillet."

Chris eased reluctantly out of the warmth of her cot and stood huddled by the stove, her legs gleaming in the light from its gratings. Shivering, she tried to cover them with the skimpy length of her faded calico dress, but after a bit, warmed, she straightened and stood scratching absently, listening to the bubbling sound made by the boiling coffee in the smoked pot on the stove.

Willie came in with an armload of wood, and with a mischievous sidelong look, dumped the load near Chris' feet. He giggled delightedly when the little girl started at the crash. Jansie glanced over her shoulder, her black eyes sharp for a moment, but when she saw that Chris was not hurt, she turned back to her biscuit-making without speaking.

(To be continued.)

Dr. P. Y. DE JONG Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE GOSPEL OF MARK

No. 4

THE SERVANT-KING ATTAINS UNWANTED FAME

(Mark 1:29-45)

BACKGROUND NOTES

Placing the word **king** in each title might lead to a misunderstanding. We should not think of every act of Christ recorded by Mark as showing the glory and fame of His Kingship. On the contrary, Jesus, before beginning his ministry, had already rejected the glory of the world in refusing the offer of the devil. The Kingship of Christ was largely hidden during the earthly ministry. He came to be a king, surely, but He showed Himself, not with all the tokens of royalty, but as a servant. Christ's kingdom had to be won. We met the enemies of his realm in the previous lesson. In this lesson we note how Jesus consistently assumed the role of a servant even while He by the power of God in a kingly exercise healed the sick and cleansed the leper.

Kingship is unthinkable without followers. A hermit cannot be a king. A king needs honor and fame. It is usually thought that the greater following the king has, the better. In contrast to this general nation, Jesus sought to avoid fame and a great following. He chose the disciples to follow Him, and then turned down the following of the multitudes.

In this outline we shall set forth the reasons why the kingdom Christ came to establish would not permit his gaining a strong popularity at this time. We shall also note Jesus' account of why He came into this world. That Jesus was a **servant** king should set the focus of the lesson.

To make a careful study of the gospel records, it will be necessary to consult the parallel passages in the other gospels and see the differences as well as the similarities. Before writing an essay on this Scripture therefore, read Matthew 8:14-17; 23-25; 8:2-4 and Luke 4: 38-44; 5:12-16 as well as the passage from Mark.

THE OUTLINE

1. **Jesus' miracles and their effect** (Mark 1:29-37).
   a. The effect on the people. Jesus made the least possible display of His acts of healing. His private miracle of Peter's mother-in-law was in this respect similar to the cure of the demoniac. The cure of the woman sick with the fever was instantaneous, not gradual. Show this from the story on two counts (v. 31).
   Besides the private healing, there was also a mass healing, especially on the evening of a certain day. Mark relates the reactions of the people to show what effect this had upon Jesus' ministry. In v. 37 this reaction is given in a nut-shell. Read what Luke wrote (2:42). Was this not selfish of the people?
   b. The effect on the disciples. Jesus had chosen the four. They were to follow Him and take orders from Him. That they were not really ready to accept His guidance fully is seen in the fact that when they sought Him, after He had withdrawn Himself, they said, All men seek thee. In other words, Jesus would have to submit to the popular demand. How can a man refuse being "drafted" into office? Show that the disciples were as ready to follow the people as to follow Jesus at this point.
   c. The effect on Jesus. After confronting the demons, Jesus sought communion with God. Why? Does this reveal how intense the struggle was? Why did Jesus have to pray? Is the emphasis here upon the effect this all had on the people or upon Jesus? Explain.
2. **Jesus' manifesto** (vs. 38, 39).
   Jesus rejected the suggestion of the disciples as well as the selfishness of the people who wanted to keep Him for themselves. In telling the disciples why He could not submit to the whim of the people Jesus said: Let us go to preach the gospel, for to this end came I forth. A manifesto is a statement of purpose. This was Jesus' way of saying why He came into the world. It covers all His life's work.
   Here it became apparent that Jesus was a servant. How is this indicated in Luke's words "For therefore was I sent"? Whose servant did Jesus come to be, the people's or the Lord's? Explain. Compare Phil. 2:1-11.
   Popularity usually involves obligations. The people were endebted to Jesus, but He deliberately avoided becoming obligated to them. Therefore He avoided their acclaim. To show that He was the Servant (the sent one) of God only, He suffered the devils not to speak. For the same reason he told the cleansed leper not to broadcast the news of his cleansing. Considering the failure even of the disciples to understand the mission of Jesus, why were the people not qualified now to tell others of Christ's work?
   Jesus' work is explained by the words, "preaching and casting out demons". In the work of the Servant of the Lord the prophetic and the kingly work are intertwined.
3. **Cleansing the leper and his disobedience** (vs. 39-45).
   What was the motive that moved Jesus to cleanse the leper? Note how here also, just as with the mother-in-law of Peter, the healing was immediate.
   Jesus had a dual purpose in telling the man to go see the priest, not to tell others what had happened. The Mosaic law of cleansing had to be observed (see Lev. 13:49; 14:2-42). Jesus sought to avoid any charge that He with His great power to cleanse disregarded the law. Why did Jesus show such high regard for the law of Moses? (see Matt. 5:17).
   The man, instead of going to the priest, "blazed the matter abroad". This may have been his way of thanking Jesus. It only worked against Jesus' program, however, and made it necessary for Him to withdraw. The disobedience of the man is all the more pronounced because Jesus "charged" him to go to the priest. Jesus laid a very solemn obligation on him. Apply this to our life of thanksgiving. Gratitude follows cleansing, but why must we follow the Law of God in our gratitude?
   When Jesus withdrew and prayed (Luke 5:16) did He also pray that people would learn obedient thankfulness? How do we often impede the Lord's work by letting our feelings be our guide, instead of the Word of God?

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

LADDER OF JULY AND AUGUST

Names:	Problems:	70	71	72	73	74	75	Sub-Total	Previous Total	TOTAL
		2	2	2	3	4	3	16		
Dr. T. VanDeursen, The Hague, Neth.		2	2	2	3	4	3	16	86	102 Winner!
J. Heikamp, Burlington, Ont.		2	2	1	3	4	3	15	84	99 Winner!
K. Bijlsma, Iroquois, Ont.		1	2	0	3	0	0	6	85	91 Winner!
M. DeJong, Stirling, Ont.		no answer 1st time							83	83
W. F. Stokdijk, Old Barns, N.S.		2	2	2	2	0	0	8	73	81
G. Bloemendal, Toronto, Ont.		2	2	2	3	4	3	16	56	72
R. VanKooy, Guelph, Ont.		2	2	2	3	0	2	11	60	71
F. Tolsma, Vauxhall, Alta.		2	2	2	3	0	2	11	54	65
E. H. Langendoen, St. Catharines, Ont.		0	2	0	0	0	2	4	58	62
E. Smit, Bowmanville, Ont.		2	2	2	3	0	3	12	41	53
B. DeMik, Hamilton, Ont.		stays							52	52
A. Schuitema, Barrie, Ont.		no answer 1st time							38	38
A. Guillaume, (II) Toronto, Ont.		2	2	2	3	4	3	16	20	36
M. Visser, Duncan, B.C.		0	0	2	3	0	2	7	28	35
H. Postma, Port Williams, N.S.		2	2	2	3	4	2	15	17	32
J. Byl, Burnaby, B.C.		0	2	2	3	4	3	14	17	31
J. Binnema, Rocky Mountain House, Alta.,		2	2	0	3	0	0	7	24	31
J. Wierda, Winnipeg, Man.		2	2	2	3	0	0	9	18	27
J. VanDam, Redcliffe, Alta.		no answer 2nd time							26	26
J. A. Meiboom, Carrying Place, Ont.		0	2	2	3	0	0	7	18	25
B. Kortland, Toronto, Ont.		no answer 2nd time							15	15
J. Diemer, Edmonton, Alta.		no answer 1st time							14	14
H. Geerlof, (I) Smithville, Ont.		no answer 1st time							8	8
G. Heebink, Brantford, Ont.		no answer 2nd time							1	1
W. Triemstra, (I) Ottawa, Ont.		no answer 1st time							(winner)	0

Three contestants have reached the top of the ladder! Our congratulations to Dr. VanDeursen, Mr. Heikamp and Mr. Bijlsma, who will receive a book on chess for this accomplishment.

Of course, we count on them to stay with us. They have climbed the ladder once and experienced the fun. We will follow their and other attempts to struggle to the top.

From some of our friends we did not receive word this time. What is the matter men? You're not giving up, are you? We still have some very nice problems in store.

I have yet to make one remark. We have rules, which should be obeyed. One of them is that contestants living in Ontario should observe the deadline which is the 20th of the month and those outside Ontario, five days later. In order to be fair to all I have to be strict on this rule.

New contestants are heartily welcome, any time, any age, any sex!

C. Hess.

THE ARSS MONTHLY BULLETIN

OCTOBER, 1963

Unlike most educational institutions, the Association for Reformed Scientific Studies performs most of its fnuctions in the vacation months. This past summer has been no exception. Three study conferences were held. They are now past and the lecturers have packed their belongings and left. The students and other participants are now busy with their season's work. Perhaps the lecturers are wondering if they will be invited back.

Much coverage has been given to these conferences this summer, especially in *Calvinist Contact.* We are very thankful that hereby the work of the ARSS has been brought so forcefully to the attention of the Reformed community. This issue of the Bulletin does not intend to add to the other reports which are given. It rather presents the address of the leader of the Second Unionville Conference, Mr. Peter Schouls who is presently pursuing graduate work in philosophy at the university of Toronto. Every parent and educator should ponder these words well. All who are concerned about Christian higher education should read what Mr. Schouls has to say. The parents of students at secular universities should grapple with the spiritual problems which face their sons and daughters in attendance at the modern university. Mr. Schouls gives us a study in depth of the student's struggle. He spoke these words at the Unionville Conference in August.

P.G.S.

•

The Student's Struggle

Last year, on an occasion similar to tonight's, I was invited by the ARSS to tell of the work of the Federation of Calvinistic University Clubs. Tonight I would like to say a few words on a subject closely related to this, namely, *the Christian university student and his studies.*

I suspect that what I say will sound rather platitudinous to some of you. But I feel that I have to say this for the following reason: during the last year the situation of our student in Ontario has undergone a slight change — slight, but extremely dangerous if this were to become a *trend.* Two years ago our christian students entered the university with eager enthusiasm and the intent to be a salting salt but during the past year one sometimes got the idea that the sole possibility for the students was to band together with other Calvinistic students in order not to lose their faith. Important and necessary though this attitude may be, it lacks the exuberant initiative of the will to confront and penetrate a secular domain with the power of the gospel of Christ.

It is, of course, not at all difficult to understand how easily such a situation can develop and become a trend. I am reminded of the earnest warning which the Greek philosopher Socrates gave to a young man who also was eager to obtain a higher education. He said:

> " . . . knowledge is the food of the soul. But you cannot buy knowledge and carry it away in a vessel; when you have paid for it you must receive it straight into the soul and go on your way, either greatly harmed or greatly benefited." (*Prot.* 313c-314b)

When a Christian student of Reformed background enters the university, he generally does so eager to learn, to get an education and to realize his ideals. Generally speaking, he does not come with the feeling of having just been freed from his cultural and religious upbringing nor that he is now entering a new life wherein everything has to be built up anew, on a new foundation. No, he realizes that he will be confronted with others who build on a foundation altogether different from his own, and that he will have to stand firm on his own foundation, that (to use an expression of Dr. Schrotenboer) he will have to integrate his *faith* with his learning. And this he is not unwilling to do.

But what happens once this student starts attending lectures? Perhaps the student gets what may be called the "shock treatment". He may then have to attend lectures from a professor who, as was the case at Toronto a few years ago, equates the God of the Calvinists with the Führer of Nazi Germany, and the Calvinistic believer with the Hitler worshipper. Quite understandably, in such encounters the student may be badly shaken. After all, the professor speaks with a certain measure of authority! And the student is to learn. Yet such encounters are not the most dangerous ones. It is the student's advantage that there is a clear delimitation of positions: the professor's standpoint is clearly opposed to that of the student, and is much easier to recognize as a subjective point of view. However, this is not the usual opposition encountered by the student.

Usually the student finds himself in a far more subtle opposition of bases — so subtle that in many cases neither the professor nor, initially, the student is aware of even the possibility of a difference of standpoints. This is generally so of all science students. But also of those students in the general arts who are not immediately exposed to the vitriol of the consciously anti-religious professor. Those who attended the Unionville Conference last year will understand what I mean when I take as an example Robert Frost's beautiful little poem *Stopping by woods on a snowy evening.* This can, I think, be taken to be a typical, seemingly unobjectionable poem which the Calvinistic student can apparently enjoy without reserve. But once such a poem is critically analyzed in the way Dr. Seerveld did last year, it becomes apparent at once that this beautiful, unobjectionable (shall I say "neutral"?) poem is born from the womb of humanism.

The important point is this: the young student is not in general capable of detecting this root. He simply does not yet have the tools for this. For although his Christian upbringing has equipped him with a number of sound principles, it is quite incapable of providing him with the means of detecting the apostate spirit in such a subtle presentation. What happens is that the student initially accepts this seemingly innocent principle. This of course does not take place in isolated instances, but occurs everywhere in every student's work. Eventually the hidden principle reveals itself, the student becomes aware of it, and finds himself faced with the choice between living in childlike obedient dependence upon God, or living in rationalistic self-sufficiency. But as a result of his earlier studies, he now also already finds himself partially in the apostate camp. It is this condition which so often leads to what has been aptly characterized as "intellectual schizophrenia", a split mind.

The only antidote sufficiently potent to immunize the student against, or to overcome, this insidious disease is the Word of the living God. However, the student's problems are often so overwhelming that, without expert guidance from people wholly familiar with both the spirit and power of this Word and the spirit and power of the university, he is faced with defeat. Here the spectre of pietism is very much with us.

It is here, of course, that the work done by the ARSS becomes extremely important to the student. The ARSS has accepted the task "to undertake or promote scripturally directed learning". It is hard to express in words my gratitude that the ARSS considers such work as is being done here this week as part of this task. For conferences like this are extremely important for the student (even though it must be said that some of the lecturers in earlier years were so vigorously devoted to their task that they forgot they were addressing beginners). Here in Unionville (and for the students in the West of Canada in Banff) is the only place I know of where students breathe the atmosphere of wholehearted dedication to the triune God at an academic level that, in all respects, compares favourably with that of their own university. And although some of the lectures are not always equally clear to the average student, it is the presence of this all-pervading spirit of dedication, and the open opportunity of personal contact with these Christian scholars, that inspires and invigorates the students.

Next month (end of September), for the first time in the short history of Unionville, there will be a second conference especially for those university students who are unable to attend the present conference; most of those students have never yet had the opportunity of attending an event like this. These are the students of our Calvinistic student clubs in Ontario. These are the students I was referring to earlier: willing to serve the God of their fathers, but often so overwhelmed by the problems I mentioned earlier that both in their studies and in their religious life as a whole, they are losing their vigour and joy. Can you imagine all the good a conference like this will do these students? Can you measure my own gratitude that our students are given this marvellous opportunity?

If you can, you will also understand that my sincere prayer is that the ARSS may gain constantly in supporters and in influence, that our covenant God may bless it and cause it to be a blessing for our students and for His Church, that His Kingdom may come, and His Will be done.

Peter A. Schouls

•

The Next Issue

We would humbly suggest, as the Constitution of the ARSS states, that the pursuit of science in the way of Christian faith by a community of scholars "is essential to the obedient and thankful response of God's people to the cultural mandate". Not only Christian students but the *entire Reformed Christian community* should show the 'exuberant initiative' Mr. Schouls spoke about.

In the November issue we plan to publish an outline for study to be used by student clubs and chapter study clubs of the ARSS. This will provide an opportunity for all to engage in a profitable discussion of Christian science. Dr. Remkes Kooistra will prepare the outline on the Christian approach to Sociology.

Secretariat: 139 Geneva St.
St. Catharines, Ontario

Een "Road-side Chapel" in Hamilton, Ont.

In de voetstappen van Architect Withage

28 September 1963 zal een belangrijke datum blijven voor de Immanuel Christian Reformed Church van Hamilton, Ont. Op die dag is namelijk de eerste roadside of wayside chapel in deze hoek van Canada officieel geopend. En het is niet meer dan behoorlijk erbij te vermelden, dat de Immanuel Church dit gedaan heeft, terwijl zij de jongste gemeente van "greater Hamilton" is.

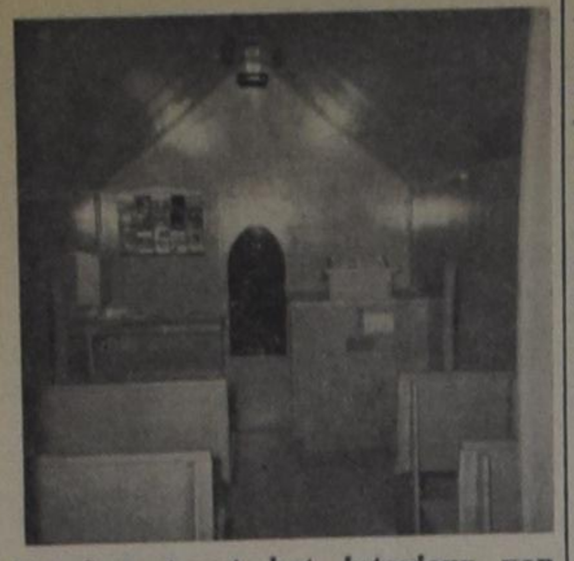

De foto toont het interieur van de Roadside Chapel te Hamilton aan de Westzijde van Highway 6 even ten Zuiden van Ryckman's Corners.

Het weer was guur en uitermate ongeschikt voor een openlucht bijeenkomst. Maar de mensen liepen niet weg. Ze trotseerden de koude wind om aanwezig te zijn bij een gebeuren, dat voor het oosten van Canada nieuw is, maar voor het westen van Canada reeds enige jaren oud.

Het is al meer dan drie jaar geleden, dat in Bellevue in Alberta de eerste roadside chapel werd geopend, die ontworpen was door Architect C. Withage en gebouwd door vrijwilligers van de Bellevue Christian Ref. Church. Deze eerste chapel trok de aandacht, niet alleen van de mensen die het kerkje passeerden, maar ook van anderen in ons land, die aangestoken werden om een dergelijk evangelisatiemiddel in eigen omgeving te gebruiken. Er zijn sindsdien enige chapels in de Verenigde Staten gebouwd, maar voorzover ons bekend niet in Canada.

De Immanuel Chr. Ref. Church van Hamilton heeft dan nu eveneens haar chapel, die gebouwd is naar het ontwerp van architect Withage, en geheel belangeloos uitgevoerd door Mr. Harm Schilthuis. Bovendien hebben verscheidene leden van de Immanuel Church vrijwillig meegewerkt, zodat de chapel nu officieel op 28 september kon worden geopend.

Een klein bewijs hoezeer de chapel reeds de aandacht getrokken had, voordat hij geopend was, is wel, dat gedurende weekends met goed weer het gastenboek door gemiddeld zestig mensen werd geteke.nd. Afgaande op de ervaringen, die men in Alberta heeft, betekent dit, dat er ongeveer drie honderd bezoekers zijn geweest. Niet iedereen, die de kapel bezoekt, tekent het gastenboek.

Met een korte toespraak en Schriftlezing opende de predikant van de Immanuel Church, Rev. J. Quartel, de samenkomst. Bij ontstentenis van Mr. Schilthuis verrichtte Mr. M. Ages (die veel voor de organisatie gedaan had) de "push-button-ceremony", waarbij een dienst, zoals die in de chapel wordt gehouden, via geluidsversterking werd uitgezonden. Het koor van de Mount Hamilton Church en het Evangelisatiekoor verleenden medewerking. De bijeenkomst was uiteraard slechts van korte duur, zoals ook de "services" in de kapel van korte duur zijn. Maar beide waren en zijn dan ook effectief. Dit bleek bij voorbeeld wel uit de aanvragen voor bijbels, die via de kapel worden ontvangen. In de kapel liggen kaarten, welke de bezoekers kunnen invullen, indien zij thuis geen Bijbel hebben. Hun wordt dan gratis een Bijbel aangeboden op voorwaarde, dat zij beloven die te zullen lezen. Op één weekend werden zestien kaarten ingevuld. Deze gratis bijbelverspreiding geschiedt in samenwerking met de Canadian Home Bible League, de canadese afdeling van de World Home Bible League. De Bijbels worden alle persoonlijk bezorgd.

Onze foto toont het interieur van de kapel. Er is plaats voor acht personen. Vooraan de kapel is een catheder met opengeslagen Bijbel. Daarbij is een knop, die men naar beneden drukt en dan begint de dienst die op tape is opgenomen. Eerst hoort men zang, daarna een korte toespraak van Rev. Quartel (kort, bondig en met inhoud!) en daarna orgelspel. Het geheel duurt slechts zes minuten.

Bellevue heeft een lofwaardig initiatief genomen en wij zijn dankbaar dat het navolging vindt. Immanuel Church verdient de erkenning het albertaanse initiatief verder gebracht te hebben in Canada. Nu volgen er stellig meer.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Tweetal

te Oshawa (Zion) L. Slofstra te Clinton, Ont. en S. Terpstra te Listowel, Ont.

Beroepen

te Hamilton I, Ont., R. Leestma te Grand Rapids, Mich. (West Leonard).

te Chilliwack-Agassiz, B.C., D J. Scholten te Brantford, Ont.

Bevestiging Rev. P. Mantel

Woensdag 25 september 1963 was een grote dag voor de Chr. Ref. Church van Niagara Falls, Ont. Na een tijd van 9 maanden wachten kreeg deze gemeente weer een eigen predikant. Het beroep destijds uitgebracht op kandidaat P. Mantel werd door hem aangenomen en na examinatie door de Classis Hamilton op 18 september jl. werd deze broeder op 25 september bevestigd in zijn ambt als predikant.

De avond stond onder leiding van Rev. Van Egmond van Wellandport als onze consulent. Rev. Persenaire preekte over 1 Tim. 1 vers 12, terwijl verder de predikanten VanderEnde, Dr. Schrotenboer en Numan deelnamen aan het verdere gedeelte van de "ordaining".

Verscheidene vertegenwoordigers van naburige gemeenten, classis en plaatselijke kerken en autoriteiten waren aanwezig.

De gemeente bereidde de nieuwe predikant een welkomstavond op 1 oktober en daarmede staat onze kerk dus weer voor een nieuwe periode. Moge God de arbeid van onze nieuwe predikant zegenen voor deze gemeente en ook voor de kerk in breder verband. Adres Rev. P. Mantel, 880 Jepson Street, Niagara Falls, Ont. Phone EL 4-9335.

Building our schools at home

Een origineel idee in plaats van een "drive"

Dank zij de activiteit in alle delen van ons land, worstelen heel wat commissie-leden met de opdracht gelden te verzamelen, hetzij voor de stichting of voor de uitbreiding van christelijke scholen. De Hamilton Christian High School vormt hierin stellig geen uitzondering. Ook deze school ziet zich genoodzaakt lokalen te laten bijbouwen. De Hamilton High mag zich echter verheugen in een promotion committee, die op een idee gekomen is, dat niet alleen de eigen school maar alle scholen in Canada van groot nut kan zijn.

Wij hebben allen wel eens gehoord van opvoedkundig speelgoed. Dit heeft de laatste jaren opgang gemaakt. Men heeft de waarde leren inzien van de combinatie van spelen en leren, of wilt ge, van spelen en zelfontwikkeling. Bouwdozen zijn op de markt gebracht, waarmee kinderen alle mogelijke modellen en gebouwen kunnen opzetten. Menig huisvader vindt het een lust de kinderen daarbij te helpen, omdat die vaders eerlijk gezegd er zelf ook plezier in hebben.

Deze gedachte nu heeft de Hamilton High School aangegrepen om een zeer grote partij van deze "educational bricks" te kopen en deze beschikbaar te stellen voor ale christelijke scholen in ons land. Wij hebben een exemplaar van zo'n "set" of "box" gezien en het is inderdaad verbluffend, wat al niet met deze verzameling bricks gemaakt kan worden. Niet alleen kunnen de kinderen (en de vaders) bouwen volgens gegeven modellen, maar zij kunnen tevens hun fantasie vrij spel laten, omdat de mogelijkheden inderdaad ongelimiteerd zijn. Zo weten wij van een jongen, die met zijn vader een trip maakte naar de Niagara Falls. Onder meer reden zij langs het grote Adam Beck Power Station. Thuisgekomen ging die jongen, zonder er verder over te praten, bouwen met zijn "educational bricks". Toen hij klaar was, vroeg hij zijn vader wat het was. Zonder enige aarzeling ontdekte die vader het Adam Beck Power Station in het bouwwerk van zijn zoon.

Wij maken hier met genoegen melding van. Dit is nu iets, waar men plezier van beleeft. Wij hebben al zoveel van die bonnetjes of papieren steentjes of welk ander materiaal ook gekocht, dat dadelijk naar de prullebak verhuisde. Dat was niet zo erg, want we wisten wel, dat het geld bestemd was voor een goed doel. Maar hier is nu iets, waar men jaren en jaren genoegen van zal beleven en toch — tegelijkertijd — helpt men zijn eigen plaatselijke school.

De Hamilton High School heeft namelijk deze "sets" ook beschikbaar gesteld voor alle christelijke scholen of schoolverenigingen of P.T.A.'s in ons land. De sets kosten $ 6.00 per stuk, maar de schoolverenigingen of P.T.A.'s kunnen ze van de High School betrekken voor $ 5.00. Iedere set die wordt verkocht, brengt dus een dollar in de kas van de plaatselijke schoolvereniging.

Wij verwachten dat dit een groot succes zal worden. En wij willen er dadelijk aan toevoegen, dat de mensen van de Hamilton Christian High dit succes waard zijn. Zij hebben ons aan een prachtig idee geholpen, wat zij niet alleen voor zichzelf hebben gehouden, maar waarin zij al onze schoolverenigingen willen laten delen.

Alle schoolverenigingen zijn een dezer dagen per circulaire van dit project in kennis gesteld, zodat men zich voor verdere inlichtingen tot zijn plaatselijke schoolbestuur kan wenden.

Dit project is precies op tijd klaar gekomen, want het stelt velen in staat in het komende seizoen waardevol speelgoed te kopen.

ELKE **FIVE ROSES** ZAK BEVAT BLOEM
VAN DE HOOGST MOGELIJKE KWALITEIT

OUR NEW 1963/64 CATALOGUE
is available
FREE OF CHARGE.
Send for a copy now.
Large variety Church and Sundayschool supplies, Studybooks for Societies, interesting books for Children and Adults. Records (Zojuist ook ontvangen pracht sortering Philips grammofoonplaten.)
CHRISTIAN BOOK CENTRE
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario

EENS HEEL LANG GELEDEN . . .

(Vervolg van pag. 6)

Jaapje's verjaardag, kwam Pa laat thuis voor het avondeten. Hij keek zeer geheimzinnig en leek een beetje onzeker.

"Ik heb wat meegebracht," zei hij vaag, meer nog tegen Mam dan tegen ons.

"Wat is het?" vroeg Mam achterdochtig. "Toch niet weer een mud van die krengzure appels zoals laatst . . . die zijn niet te eten."

"Nee,„ zei Pa, "geen appels, maar 't komt wel van dezelfde boerderij. Hannes Hogedijk was me nog wat schuldig en toen vroeg hij of hij me zo afbetalen mocht."

"Hoe zo? Wat heeft hij je nu weer cadeau gedaan?" vroeg Mam geërgerd, die uit jarenlange ondervinding wist dat "sjovele Hannes" zoals de boer door de dorpelingen genoemd werd, zelden wat goeds weg te geven had. "Of is het soms were zo'n taaie haan . . .?"

"Weer mis! 't Is een hond."

"Een hond!!" riep Mam uit op een toon alsof Pa een volwassen bunzing als huisdier voor haar meegenomen had. "Wat moet je ermee? Waar is 't ie?"

"In de keuken in het lege aardappelschilmandje. 't Is maar een klein hondje. We vlogen de kamer uit, juichend als een troep wilden. Op gepaste afstand, zichtbaar kwaad, volgde Mam.

"Wat is het voor merk, Pa?" wilde Jaapje weten.

"Een hond is geen fiets, Jaapje. We spreken van ras. Boer Hogedijk zegt dat het een duitse herder is met een stamboom van jewelste, maarre . . . dat moet ik eerst nog zien."

"We maggen hem toch houden, hè Pa?" vroeg ik hoopvol.

"Als Mam het goed vindt . . ."

"Mag het Mam?" riepen we in koor.

"Ik zal hem elke dag wassen!" beloofde Hein grif.

"En ik zal hem trucjes leren zodat hij de krant voor Pa uit de brievenbus kan halen en Uw pantoffels uit de kast, Mam!" riep Jaapje opgetogen. We dansten om Mam heen met de keffende hond in ons midden.

"Is hij zindelijk?" vroeg Mam aan Pa.

"Volgens Hannes wel."

"Als hij soms een ongelukje maakt, dan zal ik het opruimen," beloofde ik grif.

"En ik die vieze stinkboel zeker laten liggen totdat jij uit school bent," zei Mam. "Geen denken aan. Die hond moet de deur uit."

Maar dat ging niet meer. We hadden ons hart al aan het kleine, magere scharminkel verloren en protesteerden heftig. Mam stond in zware tweestrijd. Tenslotte vond ze een compromis.

"Die hond mag hier blijven als hij zindelijk is, als jullie hem volledig verzorgen, met hem uit wandelen gaan, z'n hok schoon houden, want ik wil hem niet de hele dag binnen hebben en als hij niet vals blijkt te zijn. Maar zodra één van jullie je plichten hierin niet nakomt ,dan gaat hij er onherroepelijk gelijk uit."

Pa ademde verlicht op. "Dat is een fideel voorstel van je moeder, jongens,' zei hij. "Jullie geven je woord?" We gaven ons woord en zo kwam Blackie in onze familie.

"Nou krijgt Jaapje zeker niks anders voor z'n verjaardag, hè Pa?" vroeg Hein met een zweem van hoop. "Hij heeft nou een hond, dat wou'ie toch."

"Die hond is van jullie allemaal en niet van Jaapje alleen. Dus Jaapje krijgt een ander verjaardagscadeautje overmorgen. Tevreden, Hein? Dat wil je toch, hè?" Hein knikte wat beschaamd. Ik begreep zijn gevoelens. Het was natuurlijk 'n groot geluk dat Jaapje niet alleen de zeggenschap over Blackie had, maar dat nu uitgesproken Jaapje toch overmorgen nog een andere hartewens vervuld zou krijgen, stak ons toch wel enigszins.

"Ik ga er gelijk mee wandelen," deelde Hein mee. "Elke hond moet 's avonds even uitgelaten worden."

"Daar wacht je toch mee totdat we een riem voor hem hebben, Hein, anders is hij er zo vandoor. Geef hem wat te eten en laat hem dan een poosje met rust. Hij moet eerst wennen," zei Pa.

"En jullie allemaal aan tafel en af eten,' kommandeerde Mam. Met een diepe zucht ging ze zitten en haar gezicht stond zorgelijk.

" 't Is maar een kleine," troostte Pa. "Hij doet echt niks . . . hij is zo mak als een lam . . ."

Soms bezitten kinderen de wijsheid van Salomo en we deden dan ook alsof we deze opmerking — die kennelijk niet voor onze oren bestemd was — niet gehoord hadden.

—•—

Blackie gedijde bij ons thuis als een bos onkruid in Hein's privé tuintje. Hij was gelukkig zindelijk en niet vals. Maar volgens Mam had je het daar dan ook mee gehad. Hij vrat als en wolf, blafte een hele aria tegen elke leverancier die aan de deur kwam, en was zo speels als een huisvol uitgelaten kinderen. De eerste dagen vochten we letterlijk om Blackie's gunst en Hein en ik waren razend jaloers op Jaapje, die behalve een mechanodoos ook nog een echte leren riem voor Blackie op z'n verjaardag kreeg. Aan de binnenkant van de glazenkast in de keuken was door Mam een lijstje geprikt waarop bijgehouden werd wie aan de beurt was om met Blackie te wandelen. Maar na een week of twee begonen we in te zien dat we ons met Blackie wel een hele verantwoordelijkheid op de hals gehaald hadden. Blackie moest gewassen, z'n hok moest schoon, hij moest eten, uitgelaten, hij moest leren van Mam's kousen en kleren af te blijven en trouwens van Mam zelf ook, hij mocht niet aan Petertje snuffelen (dat vond Mam vies) en hij moest leren begrijpen dat de "kruissteekstoel" Mam's privé eigendom en heiligdom was, waarop honden onder geen enkele voorwaarde werden geduld.

Het beroerde was dat alles wat Blackie misdeed op onze rekening werd geschreven door Mam en helaas was dit vrij veel. Daarbij kwam dat Blackie in de verste verte niet aan het Huis der Duitse Herders geparenteerd kon zijn. Hij was gewoon huis-, tuin- en vuilnisbakkenras, volgens Mam.

We hadden heel wat met Blackie te stellen. Jaapje's voetbaltijd kwam in 't gedrang, Hein's gymnastiekles en mijn hoepelen. Zonder het eerst aan elkaar te durven opbiechten, waren we de karweitjes, die aan de verzorging van Blackie verbonden waren, al spoedig zat. Maar we hielden ons groot.

"Jij mag vandaag wel met Blackie wandelen in mijn plaats," bood Hein me in die tijd heel grootmoedig aan.

"Da's hardstikke aardig van je Hein," pareerde ik terug, "maar ik kan nou niet. Ik heb Mam beloofd in de keuken te gaan helpen . . ." Maar een paar dagen later hoefden we voor elkaar die schijn niet meer op te houden.

"Toe, Lorre, ga jij vandaag nou met Blackie . . . dan mag je met m'n nieuwe tol spelen . . ."

"Op je hoela! 't Is jouw beurt. Ik ben eergisteren nog geweest. Eerlijk is eerlijk!"

"Wil jij Jaapje?"

"Ik moet sjotten. We spelen tegen de Rooien . . ."

Blackie werd een kruis. Pa foeterde, Mam mopperde en dreigde dat als we niet met wat meer animo de hond verzorgden, hij een, twee, drie de deur uit ging. We namen dit voor kennisgeving aan, maar verbeterden ons leven niet. Blackie was leuk om mee te spelen, maar niet om de hele lieve lange dag mee op te trekken. Dat moest Mam toch ook kunnen begrijpen. Ze begreep het.

Een week of zes na Blackie's komst kwamen we thuis uit school en vonden Blackie's hok en mand leeg.

"Is 'tie dood?" vroeg Jaapje met plotseling schuldbesef.

"Heeft 'ie een ongeluk gehad?" vroeg ik met een wee voorgevoel.

"Of hebbu 'm verkocht?" vroeg Hein tam.

"Geen van drieën," zei Mam. "Maar boer Hogedijk was op kantoor vanmorgen en toen Blackie hem zag, was hij niet meer te houden. En omdat jullie hem toch allang zat zijn, vond ik het goed dat hij weer met de boer mee terug ging . . ."

"Voorgoed?"

"Ja, voorgoed."

We keken elkaar met verholen opluchting aan. Kwamen wij netjes en met eer van 'onze hond' af! Nu konden we tenminste onze eigen gang weer gaan. Maar we hadden buiten de waard gerekend. "Vanmiddag uit school dadelijk naar huis komen," beval Mam. "Alle drie. Boer Hogedijk heeft zojuist drie mud stoofperen laten brengen. Die moeten jullie helpen schillen, want ik wil ze allemaal wecken."

Als geslagen honden met de staarten tussen de benen, liepen we langzaam de keuken uit . . . niet in staat één tegenargument te vinden.

Mam lachte het laatst en het best.

LORRE

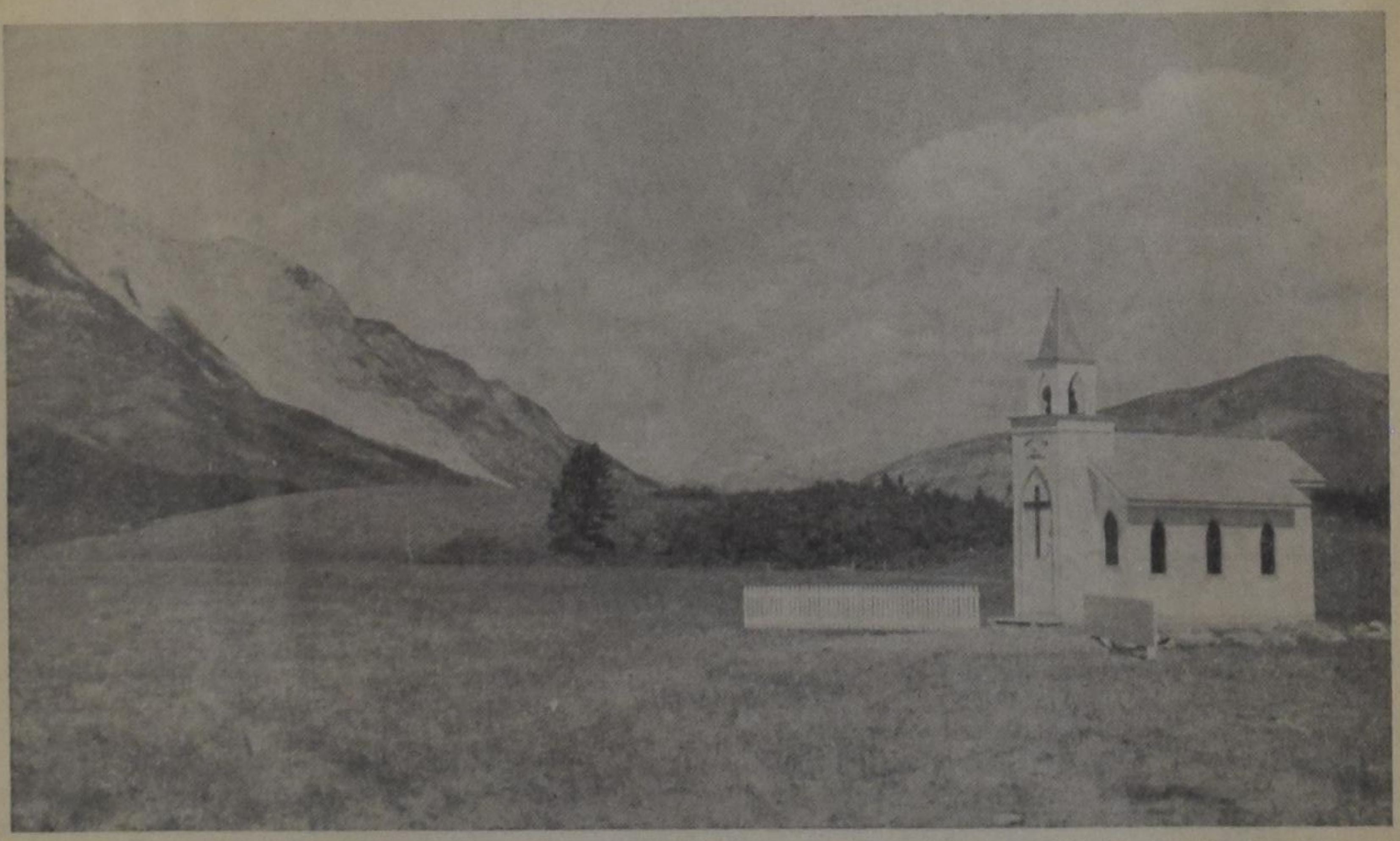

Dit is de chapel te Bellevue, Alberta, de eerste in Canada, die echter inmiddels is uitgebreid met een leeszaal en een bijbel-museum.

HOLLAND LIFE
INSURANCE SOCIETY LIMITED
HOLLAND LIFE BUILDING
1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511
General Manager: J. C. TUPKER

GEZIN VOLDOENDE VERZORGD?

A° 1807 Holland Life

SPAREN IN BUDGET OPGENOMEN?

SPREEK HIEROVER EENS — VRIJBLIJVEND — MET EEN ONZER AGENTEN OF KOM EENS PRATEN OP EEN ONZER KANTOREN IN

Toronto - Hamilton - Montreal - Vancouver - Edmonton

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Koopt bij de
ADVERTEERDERS IN
"CALVINIST-CONTACT"

Van Appelen en de Schouwburg

Op een koude herfstdag beldè ik aan een nieuw huis waarachter en moderne fruittuin lag.

Een knappe vrouw van omstreeks dertig deed open, en vóór ik nog mijn lectuur kon aanbieden zei ze: "O, mijn man is in de schuur, u kunt appelen kopen zoveel als u wilt".

Meteen ging de deur weer dicht. Wat moest ik?

Appelen had ik niet nodig, maar ik wilde wel eens zien wat voor man daar in de schuur was.

Er bleken wel vier mannen te zijn die het druk hadden met een sorteermachine, die nogal wat lawaai maakte, zodat spreken niet best mogelijk was.

Geduldig wachtte ik op een pauze, ondertussen de appelen eens bekijkend, die inderdaad van superieure kwaliteit waren.

Na een poosje werd er gestopt om de volle manden weg te zetten en de ongesorteerde manden appelen dichter bij de machine te zetten.

De chef vroeg, hoeveel appelen ik verlangde. Ik zei, dat dat mijn doel niet was, maar dat ik evangelist was, en lectuur had aan te bieden.

's Mans gezicht betrok zo, dat ik een donderbui verwachtte.

"O zo, nu dan doen wij geen zaken, want ik heb een hekel aan die lui en wij hebben het te druk om te praten,' zei hij kort, en zette de machine weer aan.

Daar stond ik. Buiten was het koud en het was begonnen te regenen, zodat ik besloot een volgende pauze af te wachten.

Toen de machine weer stil stond sprak één der mannen mij aan, en zei: "Ben je de opvolger van die mijnheer X?" en toen ik knikte voegde hij er aan toe: "O, dan weet ik wel tot welke kerk je behoort. Die hemeldragonder heb ik eens horen preken op de straat. Wel foei, wat een nonsens. Ik houd het maar bij Bollands "zuivere rede".

"Dat was een groot profeet, dat vond hijzelf tenminste, want hij zegt, dat de zuivere rede Holland en Bollands spreekt. Maar hebt u ook gelezen dat hij zegt: "Iemand die aan geloof doet zonder meer, is niet wijs, maar iemand die aan ongeloof doet zonder meer, is evenmin wijs?" zei ik.

Hoogst verbaasd staarde de man mij aan en zei dan: "U hebt een goed geheugen en het blijkt, dat u meer gelezen hebt dan de catechismus".

Op dit moment riep de vrouw des huizes aan de achterdeur: "De thee is klaar hoor," en haar man zei heel wat vriendelijker dan daar net: "Als u zin hebt een kopje thee te drinken, dan komt u maar mee".

Dankbaar nam ik de uitnodiging aan, met het gevolg, dat we anderhalf uur lang op de meest vriendschappelijke wijze discussieerden.

Toen de baas op de klok keek, zei hij verschrikt: "O, wat hebben wij onze tijd verpraat. U komt maar eens weer, want nu moeten we hard aan 't werk".

Menig kopje thee of koffie heb ik nadien in dit huis gedronken. Op zekere dag bezocht ik de fruitkweker weer eens. Hij was nu in zijn tuin aan het werk, maar bereid om over andere dingen te praten, dan het snoeien of bespuiten van zijn bomen. "Zeg Sluys," zei hij, "ik heb verleden week toch zo'n prachtig stuk zien opvoeren van De Sartre, "Vuile handen" heette het. Dat moet je eens gaan zien. Het zal wel weer komen, want iedereen roemde het . . . maar . . . dat's waar ook, jullie gaan niet naar de schouwburg, is 't wel?" viel hij zichzelf in de rede.

"Dat is zo," zei ik, "evenals jullie de kerk schuwen, vermijden wij de schouwburg."

"Maar waarom toch. Ik haat die puriteinse geveinsdheid, dat weet je wel," zei hij geprikkeld.

"Ho, ho, mijn vriend, het waren niet alleen de puriteinen die een zeker wantrouwen hadden tegen het theater. Weet je wel wat Goethe ervan zegt?"

De wolk verdween van zijn gezicht toen hij opmerkte: "Jij komt altijd met buitenkerkelijke autoriteiten, maar wat zei Goethe dan?"

"Je zult *hem* wel niet verdenken van antipathie tegenover het toneel, maar hij zegt, dat de dichtkunst beoefend wordt door drie zusjes. De Lyriek, de Epiek en de Dramatiek, en dat de beide eersten wel zedige meisjes zijn, maar de laatste een lichtekooi. Maar je zult je nog meer verbazen als ik een kerkelijke autoriteit aanhaal ten gunste van het toneel."

Lachend zei hij: "Ik luister."

"Wel, niemand minder dan Smytegeld, die je wel niet beschuldigen zult van wereldzin, zegt, dat de reformatie menselijkerwijze niet geslaagd zou zijn als de rederijkers niet hun anti-papistische spelen hadden opgevoerd."

Hoogst verwonderd riep hij: "Heeft Smytegeld dat gezegd?"

"Ja," zei ik. "En dan nog wat. Ik moet zondag over een week in Noordscharwoude preken, en ik beloof je, aanstaande zaterdag met je mee te gaan naar de schouwburg, als je die zondag daar ter kerk komt." Nu lachte hij luid en zei: "Je bent een wonderlijke evangelist Sluys, maar top, ik ga er op in."

De schouwburgzaal in Schagen was boordevol, en onwillekeurig maakte ik een vergelijking met het bezoek hier en in kerken als in Aardswoud of Winkel. Het stuk, dat werd opgevoerd heette: "De eerbiedige lichtekooi" en mijn vriend stootte mij aan en zei: "Goethe". Bij het naar huis rijden in de auto vroeg hij: "En?" Ik antwoordde: "Je weet, ik ben nogal critisch, welnu, het kwam mij voor, dat de manier waarop zij elkaar doodschoten niet natuurlijk gespeeld werd. De persoon, die het schot loste had zeker voor de eerste keer een revolver in de hand. En dan, voor de Amerikanen is het negervraagstuk een groot probleem, voor De Sartre blijkbaar niet."

Een ruime week later bezocht ik mijn vriend eens weer en zei: "Ik heb jullie in de kerk gezien. Hoe is het je bekomen?"

"Nou, eerlijk gezegd waren er zoveel dingen, die ons afleidden dat we onze aandacht niet best bij de preek konden bepalen."

Ik dacht: "Zou hij gebelgd zijn over mijn critiek op De Sartre?" Achteraf bleek er een heel andere oorzaak te zijn, maar dat is een verhaal op zichzelf.

Los Gatos, Calif . C. Sluys

MUFFE KELDER?

Ongeverfde keldervloeren en -muren kunnen muffe geuren ontwikkelen als ze niet regelmatig schoongemaakt worden. Hier is een manier om ze schoon en fris te maken: Los een busje Gillett's Lye op in een emmer water. Breng deze oplossing aan met een oude bezem of borstel. Het verdrijft afdoende de muffe geur die veroorzaakt wordt door schimmelvorming en meeldauw. Herhaal deze behandeling minstens tweemaal per jaar. Meer recepten voor het gebruik van Gillett's Lye, waardoor U tijd, werk en dollars besparen kunt, vindt U in een gratis boekje van 64 pagina's. Schrijf aan: Standard Brands Limited, 550 Sherbrooke Street W., Montreal, Que. (Adv.)

AFBEELDINGEN VAN STEMMEN

Nieuw Wapen voor de Politie!

De vingerafdrukken zijn een enorm hulpmiddel bij het onderzoek door de politie. In de toekomst zal zij een ander hulpmiddel krijgen als het werk van Dr. L. Kersta tot een goed einde wordt gebracht.

Dr. Kersta werkt in de laboratoria van Bell Telephone in de Ver. Staten. Zijn onderzoekingen wijzen uit dat het mogelijk is om "foto's" van een stemgeluid te nemen en het blijkt dat — hoewel men verschillende personen één en hetzelfde woord laat spreken — de "foto's" van dit stemgeluid allen totaal verschillend zijn. In onze tekening geven wij een schematische indruk van de vormen die het stemgeluid aanneemt wanneer 4 mensen elk afzonderlijk het woord "you" uitspreken. Hun verschillen in "opbouw" van het stemgeluid blijken zo groot dat er in de afbeeldingen totaal verschillende "bouwsels" ontstaan, hoewel er steeds weer hetzelfde woord is uitgesproken. De verschillen zijn zo groot dat het mogelijk zou kunnen zijn dat men op basis van het stemgeluid een systeem kan ontwikkelen dat van even groot belang kan worden als het politiesysteem voor vingerafdrukken. Per slot van rekening is het mogelijk om vingerafdrukken te wijzigen, al is dit zeer moeilijk. Zijn stem kan men weliswaar veranderen, maar het grondpatroon van de afbeeldingen van die stem laat zich niet bedriegen. Voorlopig gaan de onderzoekingen echter verder en het zal nog wel even duren voor men een bruikbaar systeem heeft ontwikkeld.

Polio blijft Dreigen

Gedurende het jaar 1962 deden zich 89 poliogevallen voor in Canada, waarvan 7 met dodelijke afloop. Tot dusverre hebben zich dit jaar alleen in de provincie Quebec reeds 66 gevallen van polio voorgedaan, naar Dr. Alan Ross verklaarde. Dr. Ross is voorzitter van de Child and Maternal Health Committee of the Health League of Canada.

Dr. Ross, die tevens geneesheer-directeur is van Montreal's Kinderziekenhuis zei tevens, dat vroeger, toen men nog geen middelen ter genezing of voorkoming had, de moeders ernstig ongerust waren en de dokters alles moesten doen om een paniekstemming te voorkomen. Het zou geen kwaad kunnen, indien wij nu iets meer van die paniek hadden en iets minder onverschilligheid, aldus Dr. Ross.

Het is nu negen jaar, dat men een polio vaccine heeft en dit zou genoeg zijn om de ziekte volkomen de baas te zijn. Injecties zijn niet meer nodig. Er zijn thans capsules (Sabin), die de strijd tegen polio aanmerkelijk versterken. De Health Leaugue dringt er bij de ouders op aan de beschikbare middelen te gebruiken vóór het te laat is.

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop
For your
SUNDAYSCHOOL SUPPLIES,
large selection,
REWARD TICKETS,
TEXTS,
ATTENDANCE CHARTS
and STARS,
TEACHERS RECORD BOOKS,
etc.
1058 MAIN STREET WEST
HAMILTON, ONT. Ph. JA 8-1932

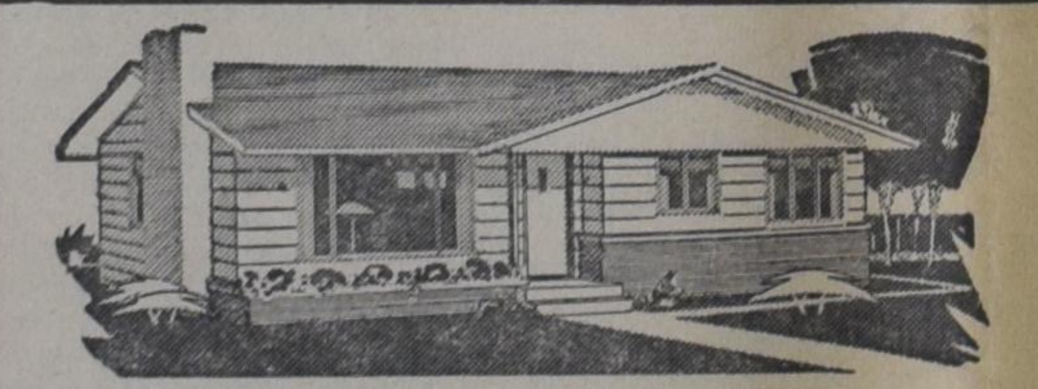

FOR COMPLETE SATISFACTION
When Buying or Selling Real Estate
CONTACT:
John Voortman
REALTOR
588 UPPER JAMES ST. HAMILTON, ONT.
Phone 383-2157

IVOROL
maakt
sneeuwwitjes
van Uw
tanden.

Eenmaal gekend
Danig verwend

Imp. VAN's IMPORTING
P.O. Box 826, Hamilton, Ont.
Tel. NE 4-8614

— KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS —

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860.

Imported by: VAN's Imp. Ltd.,
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash-/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

ROME EN DE REFORMATIE (Boeket-reeks)
De Reformatie van de 16e eeuw ligt in het grijze verleden. Daar is nu een keer, zo zeggen velen, een grote kloof tussen Rome en de Reformatie. Het is een afgesloten geheel en men hoeft over eenheid niet meer te denken. Toch moet er een poging blijven bestaan tot het voeren van een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie. Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over dit alleszins belangrijke onderwerp.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen. In dit boekje zijn toespraken opgenomen welke Ds. Jager heeft gehouden voor de N.C.R.V. en de I.K.O.R. Het is zeer interessante literatuur.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Children's Books

GOD'S GREAT OUTDOORS by Marian Schoolland.
This very well-known author takes the boys and girls with her in nature and tells them about plants, birds, trees, flowers etc. Above all the greatness of the Creator is shown in this book. Age 9 and over.

THE FLASHLIGHT by Jean Fisher.
One of the paperboys in this interesting story found a flashlight, but others took it away. The result was that the boys began to distrust each other. However, mother helped to solve the problem. For children 9 years of age and older.

THE GUN by John Vriesinga
Tom, Lloyd and Dan are the three young boys all living on farms. The author has taken the Christmas holidays as the setting for this book. With three boys involved and "The Gun" as the title, needless to say, the book is filled with suspence as well as humor. Boys age 7-12.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.